

Terapi Günlükleri 8

Çağla Everest, 22 Aralık 2019 – 21 Ocak 2020

Edebiyatın içinde kaybolmak değil, dile gelmemiş, gelememiş ses olmak istiyorum. Unutarak karanlığa gömülmüş varlığı uyandırmanın, başa çıkılamayıp kilit altına alınmış korkunç anılarla yüzleşmenin, zayıf düşmelerin, kaybolmaların, böyle yaşayıp ölüp gitmek istememelerin içinden sürüne sürüne çıkıp dirilerek ayağa kalkmanın zor ama mümkün olduğunu resmetmek, zikretmek, anlatarak anlaşılır kılmak istiyorum. İsteyebileceğimi bile bilmediğim şeyler istiyorum.

22 Aralık 2019

Terapistime e-posta, 00:26

Merhaba Şafak Hanım, Bilge'nin babası geliyor bu akşam. Yarın bizde olacak. Sınırlarıma saygı duymayacağından, her şeyimi paylaşmak zorundaymışım gibi davranmasından, yine kendini arkadaşları üzerinden ifade etmeye çalışacağından... kısacası kendini saygısızca bana dayatacağından ve Bilge'deki benzer tavrı daha da pekiştireceğinden endişe ediyorum. Sadece, "Geleceğin zamanı bana da haber verirsen sevinirim," dediğim için bile bin tane laf etti. Peki diyemiyor bana nedense! İlla bin bir gereksiz açıklama, tepki... Pazartesi birlikte gelsek, bir 10 dk. siz onunla veya birlikte konuşsak nasıl olur? Burada geçireceği (sanırım bir hafta) zamanla ilgili ufak bir düzenleme desteği harika olurdu. Ne dersiniz?

Terapistimden e-posta, 12:34

Merhaba Çağla, Bilge için sevindim, ancak sınırlarını zorlaması, seni ve Bilge ile ilişkin üzerinde olumsuz etki yapması konusunda önlem alman iyi olur. Yanımda konuşabilirsiniz. Ancak bu konuşma 10 dakikada bitmeyecektir. En yapıcı biçimiyle siz gelmeden önce konuşmaya başlarsanız iyi olur. Bilge'nin en zorlu tepkilerinin bu sınır aşmaları olduğunu ve nasıl etkilendiğini söyleyip burada olduğu süre ile sınırlı desteğini isteyebilirsin. Anlaşamadığınız konuları bana söyleyip nasıl uzlaşabileceğinize bakalım. Cafer, Bilge'nin randevu günü büroma gelsin.

Annem arıyor. Açsam mı? Telefonu alıp balkona çıkıyorum. İçeride bir odada çocuğum öğretmeniyle fen ve sosyal sınavlarına hazırlanıyor. Yanındaki odada, en son arkadaşına gideceğini söylediği halde sabahın beşinde arayarak buraya gelen babası uyuyor.

Telefonu açmadan önce annemin dün yolladığı mesaj geliyor aklıma.

“Yıl başını birlikte geçirelim. Kardeşin de bizimle olacak.”

“Biz burada olmayacağız. Size iyi eğlenceler. Şimdiden mutlu, huzurlu ve iyilik dolu yıllar dilerim.”

Derin bir nefes alıp veriyorum, bir elim kucağımda, telefonu açıyorum. Merhaba nasılsın faslının ardından hızlıca “Neredesin?” diye soruyor. Sesi cıvıl cıvıl. Yıl başından vazgeçmiş, “Bugün gelin,” diyor, “Bilge’yi de getir, ona da iyi gelir.”

“Babası burada, birlikte vakit geçirecekler.”

“Sen gel.”

“Evde geçirdiğim tek gün. Bir sürü işim var. (Mesela şu anda yaptığımız konuşmayı yazmak, düşünmek...) Hiçbir yere gidemem. Yorgunum.”

“Biz bir aileyiz” deyip duruyor.

“Ben öyle hissetmiyorum” deyip duruyorum.

Zihinden yapılan bir sayıklama gibi. Duymaya, ciddiye almaya gerek yok gibi. Her zaman yaptığımız sıradan konuşmalar gibi.

Kızıltoprak’taki yeni evi gidip görmem için ısrar ediyor yine.

“Güvenliği olmayan hiçbir evde oturmayacağım bir daha anne!”

Susuveriyor. Neden sonra yine başlıyor ısrarına. Ben de ısrar ediyorum, “O evdeki anılarım hiç iyi değil anne. Hep biri geldi, gelecek diye huzursuz evin içinde dolaşırdım.” Aslında hâlâ yapıyorum bunu. Tek fark artık kimler gelecek diye korktuğumu biliyorum.

Sessizlik. İlginç.

“Sonunda hırsız girdi işte!” diyorum.

Derin bir nefes veriyor, aramızdaki teller gevşiyor ben korkumu hırsıza bağlayınca. Sürdürüyorum oyunu, “Apartman dairelerinde yaşayanların başına gelenleri duyuyoruz her gün. O evde yaşamayacağız.”

“Bir görsen diyorum. Çok güzel oldu. Hem yeni bir ev. Eskisi gibi gelmez.”

Ah anneciğim, sen her yeni evde her şeyin düzeleceğini ummuştun. Göztepe’de, Fenerbahçe’de, Çengelköy’de, Kandilli’de. Ya şimdiki evinizde? Belki her birinde biraz daha kolayladı senin için, yeni evin bereketine inandın.

Birden anlıyorum, ev ve hatta şehir değiştirip durmalarımın nedenini. O, ben değil, içimdeki sensin anne. Birden öfkeleniyorum sana şaşırarak. Israrın neden? Ya sesindeki sahte neşeler saçan dağılmaz katılık? Ardındaki yumuşaklığı salamadığını düşünerek yumuşuyorum, ben de salmadan.

Babam, “Annenle çok benziyorsunuz,” derdi. “Ne açıdan?” diye sorardım. İncir çekirdeğini doldurmayacak şeyler geveler geçirirdi. Sorularımı hep hafife alırdı, ısrarlarıma güler geçirdi. Babamın sakın yüzü buydu demek, gülümsemesinin gerçek yüzü: Geçirtmek.

Hâlâ ısrar ediyor. Dizginleri bırakmadan şaha kalkıyorum, “45 yaşındayım. Artık beni huzursuz eden hiçbir şey yapmayacağım. Neden ısrar ediyorsun ki? İstedğin ne?”

Duralıyor. “Biz bir aileyiz,” söylemine yuvarlanıyor manasızca. Nasıl bir aile olduğumuzu soruyorum. Benim için yaptıklarını sayıyor. Bana verdikleri parayı çatı yapıyor söylevine.

“Her şey parayla olur sanıyorsun değil mi?!” diyorum, “Nasıl bir aileysen, ben hâlâ terapilerle kendimi toparlamaya çalışıyorum.”

Yine susuyor.

“Benim söyleyeceğim bir şey yok anne. Senin var mı? Kapatıyorum artık.”

Tam kalem elimden bırakacakken konuşmamızın bir parçasını yazmadığımı fark ediyorum.

“Cafer’le nasılsınız?”

“Daha iyiyiz.”

“Birbirinizden bir şey beklemeyi bırakınca daha iyi oldu herhalde. Değil mi?”

Umarım öyledir.

“Hem öyle hem de Bilge büyüyor, artık her şeyi...”

“Görüyor,” diyerek lafı ağzımdan alıyor.

“Görüyor, anlıyor. Onun ihtiyaçları daha önemli. Zorlu bir sene geçiriyor.”

“Yalnız başına çok zor. Her şeyle kendi başına ilgileniyorsun sen.”

“Sen öyle değil miydin?”

“Ben yalnız değildim ki,” diyor ve yine dur alıyor. İttiriyor sanki kendini, “Baban vardı.”

“Babanın olması kolaylaştırıyor muydu?”

“Pek değil.”

“Zorlaştırıyor muydu?”

Köşeye sıkıştığını hissediyorum. Hattın öbür ucunda küçülecekken toparlanıyor.

“En azından diğer şeylerle o ilgileniyordu. Ben sadece sizle ve evle ilgilenebiliyordum.”

Paravan bir konuşmaya geçiş yaptığımızı ikimiz de fark ediyoruz. Konuşmayı yoğrulduğu son şekilden bir önceki haline geri getirebilir miyim?

“Ben de para kazanmak zorunda değilim. Her fırsatta bunu kafama kaksanız da bu da büyük kolaylık.”

“Kafana kakmıyoruz. İşte...”

Hiç kakmamış olmayı istiyor o an belki. Farklı düşündüğünü, babamın sözlerini tekrar edip durduğunu anlıyor belki.

“Gitmeden gelin bize. Hiç olmazsa bir kere.”

“Vaktim de hâlim de yok anne.”

“Bilge için de iyi olurdu.”

Olurdu. Gelmeyeceğimizi kabullenmiş olman güzel.

“Emin misin?”

Eskiden olduğu kadar emin gelmiyor sesin. Yine de yankılıyorsun peş peşe, “Biz bir aileyiz. Biz bir aileyiz!”

“Boş bir vakit uydurabilirsem ararım, bir yerde kahve içeriz. Bunu isterim.”

Şaşırdın mı anne? Şaşırdın mı sana öfke kusmadığım, babamı tercih etmediğim, sadece seni görmek istediğim için?

Babamın iyi eğitilmiş köpeği olduğunu görmek beni nasıl üzüyor bir bilsen. Ah bir bilsen. Kırık kanatların garip bir biçim almış anne, çok kötü kaynamışlar. Gördüğümü anlıyor musun? Konuşmalarımız sende ne etki yaratıyor? Babam ne kadarını takip ediyor?

23 Aralık 2019

Hasan Ali Toptaş'ın “Beni Kör Kuyularda” adlı kitabını bitirdim az evvel. En girilmedik dehlizlerde korkusuzca dolaştırmış sözcüklerini. E-posta adresini bulup kısacık yazıp yolluyorum.

“Halil sensin, değil mi Ali?”

Yanıtlar mı acaba? Aslında bir önemi yok. Beni çoktan yanıtlamış kitabıyla. Tüm hayatım boyunca sorduğum kocaman bir soruyu, ben ve benim gibilerin ruhunu sürekli meşgul eden o çark dışı, yanıtlansa da teselli buldurmayan, havada kaldıkça öfkeye ve suçluluğa dönüşen o soruyu: Neden annem ve hatta yengem, neden ve nasıl, yıllarca bu cehennem bitirecek hiçbir şey yapamazlar? Yazmış Ali, bir bir sahnelemiş, iliklerinden süzülerek anlatmış. Bahriye ve Muzaffer annem. Ben de cehennemde ölüp, cehennemden kopardığım parçadan can bulup kaçıp hayata dönmüş Güldiyar, dikenleri içine dönmüş, gülleri solmuş, kurumuş diyarım. Bugünlerde o diyardan koca bir sarmaşık olarak dirilmek ve dışa salacağım dikenlerimle Nedimleri, Şakirleri, Mustafaları, Yalçınları, Asafları... geçmişimdeki tüm kötülerini didik didik delip söndürmeye çalışıyorum. Kötülüğün içinde bulunmak zorunda kalmış iyinin neden böylesine zavallı olduğunu anlamamı sağladığın için teşekkür ederim sana. Kitapların nefes alıp veriyor, kıvranıyor, can çekişiyor, yaralarından kanatlanırken şifa bulduruyor. Yazdıklarını rahatça yazıp yayınlatabilmiş olmak... sen özgürsün. Nasıl biri olduğunu bilmesem de yaralı olduğunu anlıyorum. Yaralarından kanatlar çıkmış.

Peki ama ben neden seni hâlâ tam olarak affedemiyorum anne?

Hedef resmim artık annemin eve geri döndüğü ve hayatım boyunca unutmadığım bir açıklıkla benimle konuştuğu sahne. Ne kadar hızlı ilerlemek ve bir an önce bugüne gelmek istersem isteyeyim hâlâ ayağıma takılan bir şeyler var orada.

“Hayır anne. Babam bana kötü bir şeyler yapmış olamaz.”

“Kanaman olmadı mı kızım? Sık sık kanaman olur senin. Hatırlamıyor musun hiçbirini?”

Belki aybaşı olmuşumdur. Regl oluyor muydum o dönem?

“Altında ped var mı? Dün geldiyse bugün de geliyor mu?” diye soruyor terapistim. Hayır yok.

“Çağla, kızım, düşün, babanı çıplak görebiliyor musun düşününce?” diye soruyor annem. O koltukta yaptığımız uzun konuşmanın sansürlediğim bölümleri sese bürünüyor, zihnimin kuytularından bugünü beklemişçesine ortaya çıkıp vücuda geliyor.

Kendimi duyuyorum, “Evet. Ama... Yine de...”

“Yine de ne kızım? Lütfen baban gelmeden bir iki parça eşyanı toplayalım da gidelim. Baban geldiğinde burada olmamalıyız.”

Annemin korkusunu bir türlü anlayamıyorum.

“Neden?” diye soruyorum uyuşuk bir ataletle.

“Çok kötü olur Çağla. Korkunç şeyler.”

“Babam bize ne yapabilir ki anne?” Ah!

Tartışıyoruz. Yalvarıyor annem. Nasıl bağlıyım babama, nasıl! Gitmiyorum onunla bir türlü. O da gitmiyor, beni bırakmıyor. Tartışmamız kavgaya dönüşüyor. Babamı arıyorum.

“Hiçbir yere gitme. Annen de gitmesin. Geliyorum,” diyor babam.

“Tamam baba. Peki baba.”

Babam herhalde uçarak geliyor. Ya da annem kıyamıyor bana, çekip gidemiyor, beni de götüremiyor. Onu babamla aramı bozmaya çalışmakla suçlamış olabilirim. Bunu yıllardır yapıyorum çünkü.

Babam geliyor.

Detayları yazmak zor geliyor artık. Sıkıntım o kadar yükseldi ki dolu bidonun en üstündeki azıcık havada ıslanmamaya ve nefes almaya çalışan bir sineğim.

Babam geliyor. Soğuk. Şaşıyorum. Ürperiyorum. İçeri gönderiyor beni eliyle ittirerek. Annem, “Yapma,” diye bağıyor. Babam hırsla dövüyor onu, “Ailemi dağıtırsın ha,” diye soluyor.

Koridorda çöktüğüm yerde garip bir çığlık beni yırtarak çıkıyor içimden. Ben bağırmıyorum sanki, başka bir şey o. Annem yanıma geliyor. Koridorun kapısını açması olay olmuyor. Annemi görüyorum. Yüzü gözü şişmiş korkunç bir halde. Anne, anneciğim... Ağlıyorum. Sarılıyoruz. Babam beni ondan çekip alıyor, savuruyor. Sanırım günlerce süren bir işkence başlıyor. Babam ailesini kaybediyor diye kendinden geçmiş, sürekli söyleniyor, dövüyor, neredeyse öldürecek bizi. Amcamları çağırıyor sonunda.

Amcam toparlıyor bizi salonumuzda.

“Şiddet başka bir şey. Sen ne yaptın böyle Yalçın!” diye başlıyor demeci.

Birden gayri ihtiyari gülüyorum. Tabii ya, amcam avukat. Avukatlar bunun için var.

Aile ne demek, nasıl olmalı... Uzun bir eğitimden geçiyoruz.

“Bundan sonra bu aileyi Hülya yönetecek,” diyor amcam.

Annem yüzü gözü şiş, mor, kırmızı, şartlar koşuyor. Bayramoğlu satılacak. Bundan sonra iki Everest ailesi bir araya gelmeyecek. Çocukları rahat bırakılacak! Rahat. Anlıyorlar mı?

Babam mahvolmuş görünüyor. Aile onun için her şey. Kaybedemez, hayır, olamaz böyle bir şey! Her şeyi yapmaya hazır görünüyor. “Beni bırakıp gidecektiniz,” diyor. Yıkılmış. Annem şartlar koştukça yavaş yavaş kendine geliyor, doğruluyor, dikleşiyor, yüzü gevşiyor. Köşemde kendime sokulmuş onu seyrediyorum sessizce. Canlanıyor canavar, yaratık, mahlukat! Gerçek düşüncelerim bunlar olduğu halde yavaşça anlıyorum, biz bir aileyiz, aile ve ilelebet birlikte yaşayacağız, her zamanki gibi. Annem amcamları uzaklaştırmayı başarsa bile biz babamla yaşamayı sürdüreceğiz. Ne olurdu gitseydim annemle? Salak! Babam bizi bulur muydu? Dedeme de anneanneme olan olur muydu? Dedem de bize böyle şeyler yapar mıydı gerçekten?

Birden atılıyorum. Kaybetme korkusuyla dönüştüğü yaratıktan güçlenerek çıktığı süreci yakalamak, babamı teselli edip onayını kazanmak için atılıyorum. “Babacığım,” diyerek ona koşan küçük kızı salıyorum. Daha az korkmak, biraz olsun güvende olmak istiyorum. Söz veriyorum, annemi sevmeyeceğime dair dayattığı kontratı sessizce imzalıyorum. Söz baba.

“Tamam Hülya. Bayramoğlu satılsın. Hafta sonları aile buluşmasın. Bu evi, Yalçın’ı, çocukları, hatta sosyal çevrenizle tüm ilişkilerinizi sen kontrol edeceksin. Hepsini sen yöneteceksin. Kabul mü?”

Amcam Mefisto misali avukatlığını konuşturuyor. Ben sevecenleşmişim babamda. Anlaşmanın son noktası yine benim üzerime basılıyor. Annemin bu noktalama üzerine bir hakkı yok. Az önce eline verilen kumanda ile yetinmek zorunda. Kumandaya pil bulması gerekecek. Kullanmayı öğrenmesi de zaman alacak. Beni sevmeyecek. Ben izin vermeyeceğim çünkü. Onu sevmemeliyim ben. Avukat herkesten gerekli sözleri alıyor ve son bir kez iş başı yapıyor.

Bir ara kulaklarımda Batı’nın sesi dolaşıyor. Yalvaran ağlamaklı yüzü geliyor ekranıma güçlü bir çağrışımın eseri olup.

“Hatırla artık Çağla,” diyor, “Ne olur hatırla. Unutma artık. Unutma. Unutma...”

Babam artık sarp bir kayaçta iki dirhem bir çekirdek, taştan soğuk bir anıt. Amcama geliyor sıra yavaştan. Şeytanın avukatı da bir şeytan. En az babam kadar.

“Sen benim kızım olacaktın ki...”

Ne olurdu amca ben senin kızın olsaydım? Ne olurdu? Ortallığı sakinleştiren, işleri yoluna koyan uzlaştırıcı avukat duruşun, annemin koyduğu sınırları tanımakta zorlanıyor. Seni hiç ama hiç sevmiyorum amca. Kolaylaştırıcı rolüne duyduğumuz ihtiyacı istemeyerek usulca kabulleniyorum.

Babamın zincirinin anahtarını elinde sallıyor, Bay Özcan göz kırpmasıyla zihnimin dibine yerleşiyor amcam.

24 Aralık 2019

Bilge dün akşam çalışmak zorunda oluşuna isyan etti. Bana kızgın uyudu. Ne gece boyunca ne de sabah yanıma geldi. Uzun zamandan beri ilk defa yatağını ıslattı. Terapisine ara vermiş olmamızın iyi olmadığını düşünüyorum. Bir süredir yeni birini arıyorum.

25 Aralık 2019

Annem bugün şu mesajı göndermiş:

“Kapına geldim.

Ve ben, ben olmaktan vazgeçtim.

Sen yeter ki, ‘Kim o,’ de.

Kim olmamı istiyorsan,

O olmaya geldim.”

Anneciğim...

Göz yaşları içinde yanıtladım, “Kim o? Annem mi?”

Kalbi benimle atıyor, ruhu benimle deviniyor, bugünlerde onunla ilgili yaşadığım çözülmeyi hissediyor, hatırladıklarına yanıt veriyor sanki. Öyle mi anne? Fedakâr, çilekeş, zavallı anneciğim. Hatırlamamı mı bekledin bunca yıl? Olabilir mi bu?

“Tık tık ben geldim. Sen neredesin?” yazıyor.

“Vazgeçtiğin ve olmak istediğin anneyi gördüğüm yerdeyim.”

“Buyur bekleriz.” Ne demek bu şimdi?

“Siz kimsiniz? Fedakâr ve çilekeş anne ile sert ve kabuk kabuk anne birlikte misiniz?”

“Yerine göre her ikisi de. Sen de anne olarak olmak zorunda olduğun zamanlardaki gibi. Çocuğun iyiliği için gerekiyor.” Bu mesajın hemen ardından Kanal İstanbul için örnek itiraz dilekçesi yolluyor.

“İtiraz dilekçesi yolla diyorsun yani.”

“Evet. Biz yolluyoruz. Baban yolladı zaten.”

“Herkes biraz çevreci yani artık, ziyadesiyle. Hayırlısı.”

“Bu Türkiye’yi bölme projesi Amerika’nın yıllardır hayali. Trakya’yı bizden koparmakla başlamak geri dönüşü olmayan bir felaket. Babanın yolladığı gibi dilekçeyle yapabilirsin.”

Babanın yolladığı gibi! Biz, deyip durmalar... Başka bir boyuta geçtik sanırken ben. Babam mı geldi yanına, ruhuna, aramıza yine?

Amerika’yı bilemem ama Trakya olup kopup gitmek istiyorum ben.

Saatlerdir başım ağrıdan çatlıyor. Zonk zonk. Solu daha güçlü ve fakat alnım, iki şakağım, burun köküm... dayanılır gibi değil. Nur Kebap’ta oturmuş Bilge ile Cafer’i bekliyorum birlikte eve dönelim diye. Şimdi üç vasıta değiştirmek zor gelir, Cafer birden kendini bir arkadaşında bulur bir bakar yanında Bilge. Bekliyorum. Bir an önce karanlık bir odaya kapanıp uzanmak istiyorum.

27 Aralık 2019

Az önce Bilge’ye, ikinci kez geldiğimiz terapist Ülkü Hanım’ın yanında kendimi tutamayarak, iyi mi doğru mu bilemeden, babasının balkonda oturup sigara içtiği için gece uyumadığını, sabah da onu okula ben götüreyim diye benimle kavga ettiğini söyledim.

“Cigara ne?” diye sordu hemen.

“Ot,” dedim.

Şaşırdı.

“Hani sorduğunda sana anlatıyorum ya, uyuşturucu ne, nasıl bir şey, diye. İşte bu Bilge. Geleceğim deyip haftaların bile nasıl geçtiğini fark etmemek, geldiğinde de, “geldik ya işte,” diyerek geçen haftaları herkesin kendisi gibi yok saymasını istemek, arayıp sormamak, sorumluluk almamak, çocuğunu okul çıkışı geç kalıp bekletmek, sabah dersini kaçırmasına neden olup bunu bir sorun olarak görmemek, birdenbire kaba saba bir dille bağırmaya başlamak...”

Nefes almak, bayılmamak ve bayıltmamak için susuyorum.

Belki bunlar sadece uyuşturucunun neden olduğu şeyler değil. Sonuçta uyuşturucu da bir sonuç. Babanın bana davranışını annesi şekillendiriyor. Oğlunun kendisinden başka bir kadına nasıl davranmasını istiyorsa, gözünden düşürmek için nasıl o kadının yetersizlik ve başarısızlıklarını oğlunun kulağına fısıldayıp duruyorsa öyle şekilleniyor. Babaannenin fısıltıları, kolay yönetebileceğine dair umut dolduğunda tatlılaşıyor, fakat yönetemeyeceğini anladığı an soğuk, olumsuzlayan, anlayışsız, dayatmacı, kötücül, zehirli bir yılanı dönüşüyor. Tabii bunları anlatmıyorum orada.

“Bir daha babamın sigarasını saklayacağım,” diyor çocuğum.

Sigara ile cigara arasındaki farkı anlatıyor terapist. Şaşırmış görünmüyor her nasılsa. Odanın ortasına attığım bombanın gürültüsü bir bana bir de Bilge’ye duyuluyor belki. O sakın, sadece gülümsemesi bir derece kısılmış. Beni destekliyor. Çocuğuma ne hissettiğini soruyor. Çocuğum odadan çıkmamı istiyor. İkinci gelişimiz ama onu çoktan benimsedi. Tam koltuktan kalkarken çocuğum, “Kış kış,” diyor. Terapisti ile göz göze geliyoruz. Kalmamı istiyor.

“Kalbim kırılıyor,” diyorum. Bir şeyler diyor, “...özellikle anneler,” dediği çalınıyor kulağıma. Ağlamak üzere kendimi odadan dışarı atıyorum.

HAT mailime yanıt vermiş. Heyecanla açıyorum maili. Kırmızı kurdela bir hediye pakedi açar gibi. Tek bir sözcük: “Çağla?”

Hayatım boyunca tanıdığım ve bana bu şekilde, “Sen misin?” edasıyla seslenebilecek herkesi düşünüyorum. Öyle hızlı geçiyorlar ki zihnimden, görmekten çok sanmalar ve tatlar bırakıyorlar geride. Bir tek Emre, daha yavaş, daha sık geçiyor. Sonra Hakan hocayı düşünüyorum. Birkaç saat önce, yazılarımızı okuyup yorumlayamadığı için özür dileyen, yok üniversitede ders, yok editörlük... okumaya vakit bulamadığını yazdığında verdiğim yanıtı içerleyişi geliyor aklıma.

“Yorumlamadınız ama okudunuz mu?”

Anında, “Teşekkür ederim Çağla,” yazmıştı.

Özelden de “Bunu neden yaptın anlayamadım,” diye yazmıştı. Özür diledim bolca açıklayarak. Kendimi affettirdim belki ama yoğunum diye ifade ettiği başarı dökümüne düşürdüğüm gölge orada kaldı. “Bana gönül koymayınız,” son sözümü. HAT’la ilgili bir anısını anlatmıştı ilk girdiğim derslerinden birinde. Belki onun maillerine de bakıyordur. Komik evet, ama “Çağla?” sorusunu soran kişinin beni tanıyor olması gerektiğini düşünüyorum salakça. Sanki ben tanımadığım halde ona Hasan dememişim gibi.

Çağla? Bana adımla seslenildiğinde, o kişinin ben olup olmadığını kontrol etmek zorunda hissediyorum. Soruyu soranın kim olduğuyla oyalanırken kendimden kaçıyorum. Çağla? Sen kimsin Çağla? Kimsin sen?

29 Aralık 2019, RÜYA

Rüyamda Batı'yı gördüm. Minibüsümüzle bir yere gidiyoruz. Önde yanımda oturuyor, ben direksiyonda. Bilge arkada. Galiba arkada birileri daha var. Bilge'yi ve diğerlerini bırakacağımız yer telefonumun yol kılavuzu ekranında açık. Batı gülümsüyor ama huzursuz. Parmağımı uzatıp yol kılavuzunu kapatıyorum birden. Konum ikonuna basıp onu da kapatıyorum. Bilge öne doğru uzanmış aradan, "Bir sonrakinden sapacaksın," diyor. Gideceğimiz yere gitmekten vazgeçmek istiyorum ama arkadaşileri bırakmamız lazım. Ansızın yolculuğumuzda bir parantez açılıyor, ben Batı'nın yanına, oturduğu ikili yolcu koltuğuna kayıyorum.

"Seni takip ediyorlar Çağla. Dinleniyoruz," diyor Batı. Telefonuma bakıyorum.

"Çok geç," diyor. Doğu'yu görüyorum camdan.

Bilge, "Hadi anne," diyerek arabadan iniyor. Bir anda hepimiz dışarıdayız. Doğu, alnından aşağı doğru akan karanlık bir düşünce bulutunun altından gülümseyerek bir kolunu Batı'nın omzuna atıyor.

"Son anda haber aldık. Çok önemli bir dava. Batı hemen benimle gelmeli," diyor.

Batı da ben de çaresizlik içinde suskunlaşıyoruz. Bilge'ye yakın duruyor, onu korumak istiyorum. Doğu Batı'yı alıp gidiyor. Aklım onlarda Bilge ve diğerlerini takip ederek büyük bir AVM'ye doğru yüzüyoruz. İçeri girer girmez diğerlerini kaybediyoruz. Ama Bilge çok neşeli ve nereye gideceğimizi iyi biliyor. Tuvalete giriyoruz. Klozette otururken telefonumu kapatıyorum. Kabinden çıktığımda Bilge küçülmüş. Beni elimden tutup, neşe içinde, kendinden çok çok emin bizi gideceğimiz yere götürüyor.

Aklıma hamileyken gördüğüm rüya geliyor. Beyaz saçlı bir bebek doğuruyordum. Ben hastane yatağındayken bebeğim kucaktan kucağa dolaşıyordu. Kalabalık hiç susmadan bir şeyler konuşuyor, çocuğum kucaktan kucağa dolaşırken büyüyordu. Tam bu rüyada tuvaletten çıktığımda gördüğüm boya geldiğinde, 2-3 yaşları sanırım, bana doğru yürüyor, elini uzatıp, "Hadi anne, gel, gidelim," diyordu. Elele, kimse fark etmeden çekip gidiyorduk.

Uyumadan önce Batı'yı düşünmüştüm. Uykuya kayarken onunla sevişmeye çalışıyordum zihnimde. Yüzü ağlamaklıydı, "Hayır Çağla. Yapmamalıyız. Biz kuzeniz," diyordu. "Son bir kez," diyordum. Sonunda dayanamayıp üstüme çıkıyordu, "Son kez," diyordu. O tüm sertliği ile gidip gelirken,

kollarım ve bacaklarımla sımsıkı sarılıyordum ve yok oluyordum. Dışarıdan kendimi seyrederken utanç içinde uykuya yuvarlanmışım. Kahretsin! Neler yaşadık biz! Nasıl süreçlerden geçtik hızla ve durmaksızın dönüşerek!

Anneme öfkeliyim yine. Kandilli'deki evde doğumu bekliyorduk. Kavga etmiştik. Cafer'in annesinin dediklerini kabul etmemi, o ne derse onu yapmamı söylemiş, böyle bir dayatmayı kabul etmediğim için hakaret üstüne hakaret yağdırmıştı. Beni uzaklaştırmaya çalışıyordu belki. Babama annemi şikâyet ediyordum. Babam bundan hiç hoşlanmaz. "Bana anneni şikâyet etme," der. O sırada demiyor. Annemin bir süredir kullandığı anti-depresanları bıraktığı için böyle olduğunu söylüyor. Beni destekliyor. Annemin parayı, konforu bu kadar sevmese onu terk edip gideceğini söyleyecek kadar ileri gidiyorum. Gülümsüyor.

"Annen beni asla bırakmaz," diyor. O kadar emin ki şaşakalıyorum.

"Nasıl bu kadar eminsin," diye soruyorum. Sonrası yok. Takılıp kaldığım anlardan biri olmuştur bu an hep. Birdenbire kesilen bir konuşma daha. Sanki birden buhar olup yokluğa karışıyorum. Bu anıyı, hiçliğe kayıp kaybolan devamını çalışmak istiyorum seansta.

Çalışıyoruz.

Babam... Anılarımda gittikçe belirginleşiyor. Amcamın gölgesinde yok ettiğim adam bir süredir baş rolü kaptırmayacak bir hırsla ön planda. İğrençleştiği her ânı nasıl da silmişim belleğimden.

Gözlerimi kapatıyorum ve soruyorum, "Nasıl bu kadar eminsin annemden baba?"

Gülüşü, aralanan koyu ağzı, kör kuyulara dönen gözleri ve dudaklarının bir ucunu yukarı kıvrıran çarpık duruşuyla çirkinleşiyor, korkunç bir şekil alıyor. Yaklaşıyor. Altımdaki uyanmayla attığı elini hissediyorum birden. Parmaklarını bastıra bastıra avuçluyor. Cinsel eğitim dersinde çocuklara özel bölge diye öğretilen yerim kısıklı avucunda.

"Annen hiçbir yere gidemez çünkü sen benim elimdesin," diyor.

Utanç içinde kahrolsam da tahrik oluyorum.

"Sen benim elimde olduğun sürece annen seni de beni de bırakıp hiçbir yere gidemez," diyor. Bir yerlere doğru ittiriyor beni. Sevişmeye başlıyoruz. Hiç hiç istemezdim, çok mutsuzum ama işte orada zevk iniltileri içinde iki sevgili gibi sevişiyoruz.

"Çok zevk alıyorum," diyorum şaşkınlıkla. "Korkunç bir şey bu!"

"Doğumundan beri bu şekilde yaşamış, kurtulmak için her şeyi deneyip bir türlü kurtulamamış biri olarak başka şansın var mıydı Çağla?"

"Zevk alıyorum!"

olmuşlardı. Amerika'dan ders vermeye gelen Osteopat omurgam boyunca hafifçe dokunmuş, sonra bana iyileşme gücümü anlatmıştı. Ağrı olan yere odaklanmamı istemişti. Korkmak yerine ağrıya odaklanırsam, sırf duyulduğu için bile ağrıyan yer bas bas bağırmayı bırakıp sakinleşecekti ve ben onu iyileştirebilecektim. Öyle de oldu. Yavaş yavaş geri çekildi. Ben onu dinledikçe, derslerde yapılan türlü şifa çalışmalarının da yardımıyla kurs bittiğinde o korkunç sancı artık küçük bir sızıydı.

Bir süredir yine ağrıyor. Böbrek sanmıştım. Öyle demişlerdi o zaman. Oysa seans sırasında elimle kaburgamın sağ tarafına dokunur dokunmaz dayak yemişim gibi acıdığını fark ederek şaşırdım. Kaburgamdan mideme ve sırtıma doğru yayılan ağrı Hindistan'da hissettiğim kadar korkutucu değildi ama acısı aynıydı.

Odaklanıyorum.

Yine savruluyorum. Babam beni tekme tokat dövüyor. Demir yumruğunu indiriyor üzerime. Delirmiş gibi, çaresiz olan oymuş gibi, korku ve öfke içinde vuruyor bana. Kaburgam sızlıyor, kapanmışım, top böceği gibi, kendi içime doğru acıyla katlanmış, “Anneeee,” diye ağlıyorum. Ben, “anne,” dedikçe babam, “Anne ha! Anne ha!” diyerek vuruyor. Annem ve yengem amcamın babamı durdurması için yalvarıyorlar. Sonunda iki kadın babamın kollarına yapışıyorlar, “Öldüreceksin kızı,” diyorlar. Yengem amcamı çağırıyor azarlayarak. Amcam şöyle bir deniyor ama babam taş olmuş, demir olmuş, hepsini fırlatıp bana vurmaya devam ediyor. Ben, “Anne,” dedikçe daha da çıldırıyor.

Annemin sesini duyuyorum, “Anne deme yavrum. Anne deme... Baba de, babacığım de...”

Baba demeye çalışıyorum. Çenem kilitlenmiş, bedenim kaskatı, darbeler altında. “Baba,” diye inliyorum, “Babacığım yapma.”

Annem bağılıyor, “Babacığım dedi Yalçın, dur, dinle...” Babam duruyor. Ah, anneciğim.

Bu anıyı öyküleştiriyorum. Etkisinden çıkmak için çıldırmış bir gayretle yazıyorum. İsim düşünüyorum. “Amnezik Meseleler.” “Sadistliğini Unutturan Minnoş Pedofil.” Sonunda buluyorum. “Top Böcekleri.”

Bacaklarımda ağrılar dolaşıyor, kalçamda, kaba etlerimde, dizlerimde... Beni taşıması gereken her yerim ihanetle dolu bir yazgının tekrarı içinde inim inim sızlıyor. Dizlerim ve boynum, ben kullanılırken en çok acımış, ağrımış yerlerim. Bacaklarım, gövdem, dayak yediğim zamanlar.

Kimse gibi yazmaya ihtiyacım yok. Ben tüm yaşamım boyunca yazdım, yazarak var oldum. Eminim beni okurken var olduğunu duyumsayacak insanlar vardır. Onlara ve onları sevebilmiş olanlara ulaşmak istiyorum. Edebiyatın içinde kaybolmak değil, dile gelmemiş, gelememiş ses olmak. Unutarak karanlığa gömülmüş varlığı uyandırmanın, başa çıkılamayıp kilit altına alınmış korkunç anılarla yüzleşmenin, zayıf düşmelerin, kaybolmaların, böyle yaşayıp ölüp gitmek istememelerin içinden

sürüne sürüne çıkıp dirilerek ayağa kalkmanın zor ama mümkün olduğunu resmetmek, zikretmek, anlatarak anlaşılır kılmak istiyorum. İsteyebileceğimi bile bilmediğim şeyler istiyorum.

Dünyanın sandığımdan çok daha tehlikeli ve korkunç olduğuna dair filmlere, belgesellere konu olan komplo teorilerinden kurtulup sadece kendini bilmek tuhaf bir duygu. Görebilmek, ayırt edebilmek istiyorum, iyiyi, kötüyü, zavallıyı, güçlüyü, esas gücü, saklananları, ya gizlenmezse diye nefesini çalanları...

Sırf bunun için bile psikoloji okumaya değermiş. Yıllar önce ODTÜ’de mastır için Sosyal Psikoloji bölümüne başvurmuştum. “Neden,” diye sormuştu jüriden biri. “İnsanları daha iyi tanıyabilmek istiyorum,” demiştim. “Kötülüğü ve ondan zarar görenleri tanıyabilmek, yaraları iyileştirebilmek için,” deseydim kabul edilir miydin acaba?

Şifa bulmak için psikoloji okumak anlamlı olabilirmiş. Ailem üniversitede psikoloji okumak istiyorum dediğimde şiddetle karşı çıkmıştı. Müzik, edebiyat, psikoloji... Uluslararası İlişkiler bölümünde okudum ben. Annem Tansu Çiller gibi olayım, İşletme ya da Ekonomi okuyayım istemişti. Orta yolu bulmuştuk! Güçlü ve bağımsız olmamı istemişti sanırım. Nasıl da bihaber bunun nasıl olacağından.

Ben unuttukça, ona düşmanlaşıp babama yaklaştıkça beni kurtarmak için oynadığı oyunun içinde yapayalnız sıkışıp kalmış. Bana hiç güveni kalmamış olsa gerek. Hiçbir seçimime güvenmemesi, giysilerime varıncaya dek beni sürekli eleştirip değiştirme çabası hayata karşı çarpık bir duruş elde ettiğimi görebiliyor olduğu için miydi? Görebiliyor muydu? Bana güvenemiyordu, hâlâ güvenmiyor. Görebildiği için mi? İçgüdüsel mi?

2 Ocak 2020, 11:11

Merhaba Ülkü Hanım,

İki konu hakkında acil konuşmalıyız. İlki, geçen seans sizin yanınızda dayanamayıp babasının ot içtiğini söylemem. Bunun Bilge’ye nasıl yansıdığını anlamak, yanlışımı düzeltmek istiyorum.

Diğer konu ise, eve gelen İngilizce öğretmeni Sean ve Bilge arasında geçenler üzerine. Bir süredir dip dibe oturmaları dikkatimi çekse de kendi geçmişim yüzünden paranoya yapıyor olmaktan korkarak bir şey demiyordum. Her ders sonrası bahçeye çıkıp birlikte oyun oynuyorlardı. Bilge bunu isteyerek yapıyordu. Sean, Bilge’ye sürekli en sevdiğim öğrencim gibi şeyler söylüyordu. Son zamanlarda markete gidip birlikte alışveriş yapmak gibi etkinlikleri arttırdı. Bilge ile birlikte dışarıda yemek yeme tekliflerini arttırdı, kabul etmiyordum. Babası Fethiye’de yaşadığı için ve o da annesini görmeye her hafta sonu Fethiye’ye gittiği için Bilge’yi uçakla götürmeyi bile teklif ediyor, kabul etmiyordum. Geçtiğimiz hafta sonu zamanım uygun diyerek üst üste 3 gün ders için geldi, cuma, cumartesi, pazar. Ders saatleri hep uzuyor, en az iki saat oluyor. Pazar akşamı Bilge’nin koro konseri vardı. Gelmesinin

gereksiz olduğunu, küçük çocukların koro konseri olduğunu ifade etmeme rağmen ısrarla kendini davet ettirdi. Kadıköy'e nasıl gideceğini bilemediği için de bizimle gelmek istedi. Ders sabahtı. Saat 16:00'da çıkacaktık. 16:00'da site güvenliği aradı, direk içeri girdi, size doğru geliyor diye haber verdi. Sean, Bilge ile arkaya oturmak istedi. Minibüsümün ön yolcu koltuğu 2 kişilik, şoför yalnız bırakılmaz diyerek öne oturmalarını söyledim. Bilge yol boyu önce telefonda oyun hakkını kullandı, sonra da bana sarılıp durdu. Bu arada Sean'un Bilge'ye bakışlarından çok rahatsız oldum. Konser sekizdeydi. Biz babasıyla buluşup öncesinde yemek yiyecektik. Davet etmememe, hatta ısrarla "family time" dememe rağmen peşimize takılıp bizimle yemeğe geldi. Cafer yarım saat geç geldi. Ne olduysa o arada yemekte oldu. Tuvalete gitmiştim. Döndüğümde Sean ile Bilge dip dibe yapışık oturuyorlardı, tıpkı evde çalışma masasında oturdukları gibi. Sean büyük menüyü önüne kaldırmıştı. Bilge menusunu önüne bırakmış, Sean tarafındaki kolunu onun özel bölgesine götürmüş kıpır kıpır bir şeyler yapıyordu. Gördüğüme inanamayıp dikkatle baktım. Bilge bana bakarak yaptığına devam etti. Masaya yaklaşıp, "Sen ne yapıyorsun öyle?" diye sordum, bir an dondu kaldı. "Hemen yanıma gel," dedim. Fırlayıp yanıma geldi. Tek kelime etmedi. Sean hiçbir şey olmamış gibi menüyü indirip, burada en çok sevilen yemek ne diye sordu. Bilge'ye dönüp "Gel benimle, konuşalım," dedim. Birlikte tuvalete gittik. "Beni suçluyorsun," diye bağırdı bana. Oysa henüz hiçbir şey yorum yapmamıştım. "Asla seni suçlamıyorum," dedim, "Burada yanlış biri varsa o da öğretmenin. Onun seninle yakınlığına dikkat etmesi gerekiyor, sen çocuksun, bilemeyebilirsin. Ama o bilmek zorunda," dedim. Sakinleşti. "Ne yapıyordun," diye sordum sonra yine. "Elimi bacağına koymuştum," dedi. "Nasıl," dedim, "Öyle koymuştum işte," dedi. "Elin hareket ediyordu tatlım," dedim. "Sapık mısın be," diye bağırdı bana. Ne yapacağımı şaşırdım, üstelememek için Bilge ile masaya geri dondum. Ters bakmama ve sessizliğime rağmen Sean hiçbir şey yokmuş gibi sohbet edip durdu. Bilge o dakikadan sonra onunla hiç konuşmadı. Babası geldi, konsere gittik. Provası olduğu için Bilge'yi erken bıraktık. Daha önce erken gideceğimizi ve onun 3 saat kendi başına vakit geçirmesi gerekeceğini söylemiş olmama rağmen yemekte olduğu gibi yanımdan ayrılmadı. Arkadaşımla özel konuşacağımızı söyledim, gösteri merkezinin altındaki kafede beklerim, dedi. Konser vakti salonda yer kalmadığı için bütün konseri ayakta arkada izledi. Bilge ve arkadaşları ikinci yarı çıktı, sahnede olduğu tüm süre boyunca daha önce söz ettiğim ve artık hiç yapmadığı göz kaydırma hareketini yaptı çokça. Konser bittiğinde babası ile ben Bilge'yi sarmaladık kutladık. Onu kutlamasına rağmen Bilge, Sean ile hiç konuşmadı, yüzüne bile bakmadı. Biz ailecek yalnız yemek yiyeceğiz dedim yine, gitsin artık. Arabamızda eşyasını bırakmış. Hep birlikte arabaya yürüdük. Yolda Bilge ve babası önde giderken Sean'a, "Restoranda olan yakınlığınızdan ve temasınızdan çok rahatsız oldum," dedim. "Neler oluyor," diye sordum. "Bilmem," dedi dünyanın en masumane tavrıyla, "Bilge cebimden telefonumu almaya çalışıyordu (telefonu masanın üzerindeydi), belki paltomu... paltom vardı... ben bir şey fark etmedim... Bilge ne dedi?" Peş peşe en doğru cümleleri araya araya tam olarak bunları söyledi. Hiçbir şey söylemeden dinledim. "Bilge ne dedi," derken sesi titredi, dönüp ters ters baktım. Kısa bir sessizlikten sonra Türkiye'nin neresinde yaşamayı istemişim gibi konular açtı. Kendi kendine sohbet edip durdu. Bir iki kısa ve manidar yanıma öyle neşeli yanımlar verdi ki inanılmazdı. Hiçbir şey olmamış, az önce ben hiçbir şey söylememişim gibi... arabadan eşyasını aldı, yine yok nasıl gideceğim, siz ne zaman dönüyorsunuz... sertçe dolmuşları gösterdim ve başka da bir şey demeden ayrıldık yanından. Yemeğe gittik. Üçümüz otururken olanları tanık olduğum kadarıyla babasına anlattım. Bilge yine, "Beni suçladın," dedi. "Hayır, seni hiç suçlamıyorum." "Çabuk yanıma gel," dedin kızgındın," dedi. "Evet, seni ondan

uzaklaştırmak istedim. Ama seni suçlamadım. Senin bir suçun asla yok, olamaz da,” dedim. Babası da anlamaya çalıştı. Bilge, yine elimi bacağına koymuştum, dedi. Ben dip dibe oturduklarını, Bilge'nin elinin kıpır kıpır ve epey içeride olduğunu ve bu şekilde oturmasının bile bir öğretmen için nasıl yanlış olduğunu anlattım. Burada hatalı olan sen değilsin, diye defalarca söyledim. Rahatladığımı biliyorum ama hâlâ suçlu hissettiğini biliyorum. Cafer de adamın birçok şeyini tuhaf bulduğunu ifade etti. Salon çok sıcaktı, konser sırasında bunalarca defalarca çıkıp girdiğini, ama adamın üzerindeki takım elbiseye rağmen bir kez olsun bunalıp da çıkmadan arkada ayakta hevesle çocukları seyrettiğini söyledi. Sevgi ve ilgiye boğduk Bilge'yi o akşam. Bir ara bu konuyla ilgili anlatmak isterse dinleyeceğimizi, söyledim. Bilge belki konuşmak istedi bilmiyorum ama gözleri doldu, yüzü titredi. Elini tuttum, biz senin yanındayız, dedim. Babası da onayladı. Ama Bilge konuşmadı. Onu öyle görmek çok üzücüydü. Kaskatıydı. Gözleri doldu. Sonunda konuyu değiştirdik, yemekler geldi, iki yanına oturduk, bir bana bir babasına sarılıp durdu.

Yılbaşı gecemiz de çok güzel geçti. Cafer son dakika sürpriz yaptı, bizimleydi. Güzel bir ev gecesi geçirdik. Dün bir kez daha konuyu açmayı denedim. “Bir şey olmadı, elimi bacağına koymuştum,” dedi yine. “Neden o kadar yakın oturuyordunuz,” diye sordum. “Çünkü Mr. Sean hep üstüme geliyor, beni sıkıştırıyor, gidecek yerim kalmıyor,” dedi. Bundan rahatsız olup olmadığını sordum. “Oluyorum,” dedi. Böyle bir durumda onu itebileceğini, rahatsız olduğunu söyleyebileceğini ve uzaklaşabileceğini söyledim. Bir şey demedi. Üstelememek için sustum. Siz daha doğru yaklaşabilirsiniz diye düşünüyorum.

Bence kötü anları hatırlamıyor, hatırlamakta zorlanıyor Ülkü hanım. Ben nasıl kötü şeyleri unutup her şeyin güzel yanını hatırladıysam o da öyle yapıyor olabilir. Sean eski okulundaki öğretmeniydi. Okulun sahibiyle konuştum. Hemen kamera kayıtları dahil ciddi bir araştırma yapacağını söyledi.

Bilge'nin ne yaşadığı, en önemlisi bu. Bu yaşta benim geçmişime benzer bir davranış şekli edinmişse bunu hemen onarmak gerek.

Cuma çünkü seanstan önce bunları paylaşmalıyım.

Ne yapmalıyım?

Yazdıklarımı tekrar okuduğumda defalarca Mr. Sean yazdığımı fark edip köpürüyorum. Tüm Mr.ları siliyorum. Bir tek Bilge'nin ifadesini değiştirmiyorum. Nasıl da kazınmış zihnimize, olayın çirkinliğine rağmen düşünmeden kaç defa Mr. yazmışım. Ne kadar uyanırsam uyanayım, ne kadar farkına varırsam varayım, bir başkasının kendini tanıtış biçimini bir çırpıda yıkıp geçemiyorum. Neden bu kadar safım? Bir ben mi böyleyim? Ya da bir benim gibiler mi sıfatların ve kimliklerin gücü karşısında küçük kalıyor? Kaç, savaş ya da don. Hiçbirinin yeterince işe yaramadığını öğrenen canlı neye evrilir? Mücadele fikri tüm varlıkta bende olduğu gibi kan akışını yavaşlatıyor, yerinde saydırıp geri adıma çağırıyor mu? Ayaktayım, üstüm başım çamur. En yakın duş nerede hiçbir fikrim yok.

6 Ocak 2020

Sabah klozette altımı yıkarken anneannemin sözleri geldi aklıma. İlkokuldaydım. Fenerbahçe'deki ev. Annemler birkaç gün için tatile gitmişlerdi. Sanırım Uludağ'a. Kardeşim ve ben anneannemle evde kalmıştık.

Anneannem köftelerimizi bitirmezsek tabakta kalanların arkamızdan ağladığı gibi sözler söylerdi. Dönüp bakar, ağlamadıkları için çıkıştırdım ona. "Sen gidince ağlarlar," derdi. Gider gibi yapar, dışarı çıkar, sonra hızla kapıdan içeri sıçrayıp bakardım. Güler, "İçten içe ağlıyorlar," derdi. Üstelemezdi daha fazla. İçten içe de olsa ağlayan köfteleri kim yemek isterdi ki!

Gülmeden ve ciddi, hatta biraz telaşla söylediği bir şey daha vardı anneannemin. Bu sabah hatırladığım. Ara ara hatırlayıp unuttuğum.

"Taharetlenirken çok dikkatli ol Çağla." Sesi nasıl da kulaklarımın dibinde. "Sakın parmağın içeri kaçmasın. Kızlık zarını yırtılır. Farkına bile varmazsın. Sonra başına iş açılır."

Geleceğim üzerinde kesinlikle etkisi olacak bir kızlık zarım olduğunu, parmağımla bile yırtılabileceğini öğrenmek beni alt üst etmişti. Çok sorgulamıştım bunu. Döndüklerinde, annem yatak odalarında bavulları açıp yerleştirirken yataklarında oturup anneannemin söylediklerini anlatmıştım. Annem delirmiş, anneannemle bağrıışarak kavga etmişlerdi. Benim yaşımda bir çocuğa bunları söylemek de neymiş? Amacı neymiş?

Daha sonra sakın ve baş başa anneme bu konuyu yeniden açmıştım. Anneannemin sağlıklı düşünemediğini, bir zamanlar düşük yaptığında, o kanlar içindeyken anneannemin düşürdüğü et parçasına bakıp, "Yalçın'a benziyor," dediğini anlatmıştı. İyice kafam karışmıştı.

Şimdi düşününce yine karışıyorum. Doğduğundan beri tacize uğrayan bir çocuğun kızlık zarını koruma çabası neden? Henüz bakire miydim? Anneannem bilmiyor muydu? Bende bir farkındalık mı yaratmaya çalışmıştı beceriksizce? Ya da ne?

07 Ocak 2020

Bu sabah okuldan önce Bilge ile terapistine gittik. Ülkü Hanım ısrarla beni de seansa almak istedi. İki dakika için dedi, ama sonra Bilge gitmemi istedikçe, "Neden anneni istemiyorsun?" diyerek odadan çıkmama izin vermedi. Yazdıklarım onu çok mu endişelendirdi? Yardımımı mı lazım? İkili koltukta yan yanayız Bilge ile. Tekme atmaya başlıyor bana. Ayakkabılarını çıkarıyorum. Bardakları deviriyor. Kaygısını dile getirdiğini söylüyor terapist.

Dayanamayıp kalktım çıkmak için. “Oh be,” dedi Bilge. Terapist daha fazla çıkmamı engelleyemeyeceğini anlayarak geri çekildi. Boğuşma ve gücünü fark etmesi üzerine yaptıkları somatik seansların işe yaradığıyla ilgili şüphelerim var. Boğuşma sonrası terapist hızla bir Emdr öyküsü okudu Bilge’ye. Bir ejderha vardı masalda, ateş püskürtüyordu. Dışı çabuk iyileşse de içinin iyileşmesi zaman alıyordu, böyle bir şeylere bağlanıyordu sanırım öykü.

08 Ocak 2020

Bilge bugün okuldan çıktığında ıslak hamburger diye tutturdu. Sabahtan beri bir şey yememiş, birlikte yeriz diye beklemiştim. Açlık krizindeydi. Islak hamburger almayınca söylenip durdu, “Çok kötüsün,” dedi defalarca. Daha güzel bir şeyler yiyelim gidip dedim. Her şeye, “Hayır,” diyordu. Dinlemesini sağlamak zordu. Sonunda o lahmacun ben balık yedik bir yer bulup. Dönüşte kocaman baston şeker aldık, çok sevindi. Çocuğumu iyi beslemek istiyorum ama artık ok yaydan çıkmış görünüyor, çok üzülüyorum. Aramızın böyle olmasına mı beslenme biçiminin dönüştüğü hale mi daha çok bilmiyorum.

Bugün Matematik dersi olmamış. Öğlen 1,5 saat piyano dersinden sonra 3 saat boşmuş. Perküsyon odasına gitmiş. Türkçe’den 60 almış, buna üzülmüş. Türkçe öğretmeninin onu sevmediğini düşünüyormuş. Türkçe en sevdiği dersti.

Sonra birden kol saatinin camının kırık olduğunu görüp uzun uzun şaşırdı. Beden dili bilgilerine göre şaşırmak saniyelik bir tepki. Oysa şaşkınlık giderilmedikçe şaşırma devam edebiliyor. Ben de ömür boyu anılarımın karanlığa karışmasına karşılık bitmeyen bir şaşkınlık duydum. Çocuğum da hep çok şaşırr, geçmez şaşkınlığı. Ayşegül hep der, “Aynı benim çocukluğum. Ben de çocukken böyle her şeye sürekli şaşırdım. Canım benim.” Saatinin camının tuzla buz oluşunu hiçbir şekilde hatırlamıyor oluşuna inanamadı bir türlü. Ne kadar düşünse de neden olduğunu bilemedi, hiçbir şey hatırlayamadı. Önce piyano öğretmeni saatini piyanonun üzerine koyduğunda olmuş olabileceğini söyledi.

“Öfkeli miydi, çok mu hızlı koydu?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. Sabahtan beri okulda olanları sırayla düşünmesini istedim. Anlattıklarını anlamaya çalışırken Aleyna’nın ona sandalyeyle vurduğunu öğrendim şaşırarak.

“Sandalyeyle vurduğunda kırılmış olabilir,” dedi. Bir süre sonra da isyan dolu bir sesle, “O sırada kendimi koruyordum. Kendimi korurken saatimi mi düşünecektim!”

Saatçiye gittik, adam da çok şaşırdı, “Sivri bir şeyle sertçe vurulmuş ya da sivri bir yere çarpmış,” dedi. Bilge, sandalye filan deyince adam daha da şaşırdı, önce, “Sandalyeyle olmaz bu,” sonra, “ya o sandalye yüzüne gelseydi,” dedi.

“Sandalyeyle olmuş olmalı,” derken, akşam, “Sandalye gelince oldu,” diye net konuşmaya başladı.

Bir başka tuhaflik da çıplak görünmemek için o kadar titizlenirken banyoya girmeden önce çıplak odama gelmesiydi. O kadar uzun zamandır, belki iki sene, onu çıplak görmemiştim ki şaşırdım bedeninin büyüyüşüne, kıllanmasına. Boynundaki kemikli yerlerde minik bir iki çizik dikkatimi çekti. Onların nasıl olduğunu da hatırlamıyordu.

“Kaşımışımdır,” dedi. Ama tırnakla değil başka bir şeyle çizilmiş görünüyordu, incecik iki çizik. Ah çocuğum. Neler oluyor sana? Kafam karışıyor.

Bir umut hepsini terapistine yazıp yolluyorum.

“28 Aralık günü eve derse gelen eski okulundan İngilizce öğretmeni Sean ile endişe verici bir şey yaşadık.” Bunu yazmıştım, hatta dün sabah... “Sonra bugün...” Tüm bunlarla başa çıkabilecek mi? Bir terapist için bu soruyu sormam tuhaf değil mi? Bu zamanda böyle zorsa doğru düzgün yardım bulmak, ben çocukken hiç şansım yokmuş zaten.

Terapistine e-posta, 21:10

Bilge'nin saatinin camı kırılmış bugün okulda. Saatçiye götürdük, sertçe sivri bir şeyle vurulmuş ya da çarpmış, ancak böyle kırılır bu dedi. Bilge, uzun süre, nasıl olduğunu hatırlayamadı. Tahmin yürütüp durdu, sonunda kızlardan birinin sandalyeyle vurmuş olabileceğini söyledi. Sonra öyle öyle, bir şey yok, dedi durdu. Eve geldik. Banyoya girmeden önce aylardır ilk defa çıplak salona geldi. Boynunun kemikli yerlerinde minik çizikler var. Şafak Hanım neler oluyor? Fena halde başım dönüyor ve dayanamayacak kadar endişeye içindeyim. Görünmez bir düşmanla savaşır gibiyim. Havaya yumruk savurmaktan bitkinim. Midem bulanıyor. Ne yapmalıyım? Bilge de amnezi yaşıyor bence. Nerede kimlerle neler yaşıyor düşünmek bile istemiyorum.

Ülkü hanıma e-posta, 22:15

Ülkü hanım, Bilge neler yaşıyor gerçekten anlayamıyorum. Saatinin camı kırılmış bugün okulda. Saatçiye götürdük, sivri bir şeyle sertçe vurulmuş ya da çarpmış, ancak böyle kırılır bu, dedi. Bilge nasıl olduğunu hatırlayamadı uzun bir süre. Tahmin yürütüp durdu, sonunda kızlardan birinin sandalyeyle vururken olmuş olabileceğini söyledi! Sonra, bir şey yok, dedi durdu. Eve geldik. Banyoya girmeden önce aylardır ilk defa çıplak salona geldi. Boynunun kemikli yerlerinde minik çizikler var. Neler oluyor hiç anlayamıyorum.

Ne yapmalıyım? NE? Bilge de amnezi yaşıyor olabilir mi? Nerede kimlerle neler yaşıyor? Neden unuttum kelimesini bu kadar sık kullanıyor?

Acaba saatine ne olduğunu Emdr ile hatırlayabilir mi?

Evde biri var, diye ürküyor bazen. Benim gibi. Birlikte evi geziyoruz, evlerin sesleri var, kimse yok, bak, diye rahatlatıyorum onu. Ama ben kendim de sık sık evi geziyorum, her yeri kontrol ediyorum hâlâ.

Bu sabahki seansta okuduğunuz masalı anlattı bana. Ben de akşamları Bilge'ye kitap okuyorum ara ara. Her gece okurdum ama artık kendi okumayı tercih ediyor. Ona okumam için bana masal, öykü vs verirsiniz çok sevinirim.

Umarım yazdıklarımı okuyorsunuzdur. Gecen gün de yazmıştım. Sizce birlikte kotarabilecek miyiz bu tuhaf halimizi?

Sevgiler

Çağla

Ülkü hanımdan e-posta, 23:09

Merhaba, yazdıklarınızı okuyorum merak etmeyin. Çok geç olduğu için cevap yazmıyorum ancak seans öncesi mutlaka aklımda oluyor. Endişenizi anladığım için yazma ihtiyacı hissettim. Ben yarın çocuk Emdr uzmanı olan arkadaşımızla görüşüp size bilgi vereceğim. Bilge ne yaşıyor olursa olsun (belki arkadaşları ile kavga ediyor olabilir ya da belki kendisi öfkelenip saatine vurmuş olabilir. Bilmiyoruz şu an) sizin yanınızda güvende hissetmesi, sevilmesi ve görünüyorsa en büyük destek ve Bilge bu desteğe sahip. Ne yaşadığını öğrenmeden önce sık sık bu güvenli alanı ona anlatmanız ve onu görüp desteklediğinizi söylemeniz bir süre sonra size yaşadıklarını daha rahat anlatmasına neden olacaktır.

Sevgiler

Ülkü

Terapistimden e-posta, 00:05

Çağla yazdıklarından Bilge'nin saatini sivri bir yere çarpmış olma olasılığı daha makul görünüyor. Sana söylemeye korktuğu bir kavga ya da oyuna girmiş olabilir. Boynundaki çizikler tırnakla oluşabilir. Bu da itişip kakışmayla tutarlı. Ama amnezi olması durumunu hemen elemiyorum, amnestik olduğu izlenimi veren olay kayıtlarını tarihlerle tutmanı istiyorum. Yeterince makul kanıtla ne

yapılacağına karar veririz. Şimdi erken. Hemen sonuca atlayıp felaket senaryolarını temel almamanı öneririm. Bu şekilde Bilge'yi de çok kaygılandırırısın. Amnezi bir savunma mekanizmasıdır, habis bir bozukluk değildir. Bilge'nin hangi ortamlarda sen olmadan bulunduğunu biliyorsun. Ya seninle ya da okulda, değil mi? Boynundaki çizikleri açıklayan makul bir öykü vardır ve bu öykü için psikolojik danışmanın onunla görüşmesini bekle. O güne kadar da sakın bir üslupla ne oldu, nasıl oldu, o çizikler hangi yaşadıklarınla ilişkili olabilir, ne hissediyorsun" gibi açık uçlu sorularla araştırabilirsin. Sana anlattıkları ile psikolojik danışmana anlattıkları arasında tutarlılık var mı diye bakarsanız iyi olur. Sana yaptığı açıklamaları psikolojik danışmana görüşmelerinin öncesinde söyleme, sadece problemi tanımla ve "size nasıl bir açıklama yapacağı daha önemli" de ve bekleme odasına çekil. Çok kaygılı görünmemeye özen göster lütfen. Salona çıplak girmesini, 5 yaşındaki çıplak gezmesiyle de açıklayabilirsin. Çocuklukta baskı ve kaygı arttığında daha güvende olunan bir dönemi yaşıyormuş gibi regresyon tepkileri görülmesi beklenir. Sıkışan yetişkinlerin çocuk gibi ağlayıp merhamet dilemesi gibi. Lütfen sakinleş ve Bilge'nin bulunduğu yer ve anda iyi ve güvende hissetmesine yardım et.

12 Ocak 2020, Pazar, 02:45

“Beyin yapabildiğini yapıyor.”

Öyle hasarlıyım ki. NeurOptimal bir yere kadar etki ediyor.

“Biraz ara ver.”

“Zaten şubat tatili geliyor.”

“O iki hafta gelme. Tatil yap. Dinlen.”

Başladığımdan beri haftada iki EMDR ve NeurOptimal'a geliyorum. Bazen üç. İlk hatırlamaya başladığımda korkudan delirecek gibiydim. Seansların sıklığı yaşamsaldı.

Telefonum herkes gibi sürekli yanımdaydı, konumu çok gerekmedikçe kapalı tutuyor, sürekli farklı kafelerde takılarak Bilge'yi bekliyor, Bilge yanımda olduğunda telefonumu uçak moduna alıyor, yine de sürekli takip edildiğim şüphesiyle etrafımı süzüyordum. Telefonumdaki yol kılavuzunu kullanırken ekrandaki harita kendi kendine küçülüyor, Bilge ile tıklayıp büyötmek için yarışıyorduk.

Kadıköy'de bir bilgisayarıcı telefonumu temizledi ve koruma koydu. İzlendiğimi, telefonumda dört adet solucan yakaladığını söyledi.

Güven duygusu kısa sürdü. Ekranımda hâlâ benim yapmadığım bir hareketlilik var. Yol kılavuzum düzeldi. Başka bir durum başladı.

Takip ediliyorum. Bu işin ardında bu işlere meraklı kardeşimin aktif sağlayıcı, babamın pasif izleyici olduğundan şüpheleniyorum. Günlerimin, yaşamımın sürekli bir parçası onlar, hep yanımdalar.

Aslında hâlâ hızlı ilerlemek yaşamsal benim için ama bankada birikmiş paramdan harcıyorum her ay. O para babamın yolladığı aylığın dışındaki tek güvencemiz. Tükenip bitmesini hiç istemiyorum.

“Şubat tatilinde dinlen,” diyor terapistim. Dinlenmek! Dinlenmek için biraz olsun huzur ve güven gerekmez mi?

Enerjim çok düşük. Karmakarışığım. Çok yol aldım biliyorum, yine de tıkanmış hissediyorum. Dayak, tecavüz, çaresizlik öyle olağanlaşmış ki benim için, her ne yaparsam yapayım sonunda paşa paşa aile evine dönüyorum. Hatırlamıyor oluşum, eve dönüşlerimi haklı çıkaramıyor gözümde. Niçin döndüm? Niçin?

Annemin şuursuzca dayandığım desteği miydi sebep? Yoksa zevk, suçluluk, teslimiyet duygularıyla içselleştirdiğim babama bağlılığım mıydı?

Başka bir hayat yaşamak istiyorum ben. BAMBAŞKA BİR HAYAT. Aydınlık, ısıt ısıt yaşam resimleri var zihnimde. Başka yaşamlarda tanık olduğum yaşam kareleri. Hiçbiri bana ait değil.

Terapi seanslarını azaltırsam içimdeki boşluk büyüyüp dışımdakiyle birleşecek ve yok oluverecekmişim gibi hissediyorum. Şubat tatili beni korkutuyor. Cafer dün Bilge’ye gelip onu alacağını söylemiş. Beni çok zorlasa da Bilge benim yaşama nedenim, amacım. “Bir süre ayrı kalmalısınız,” demişti terapistim, “hiç olmazsa şubat tatili boyunca.”

Gece iki gibi uyandım. Genzim, burnum tıkalı. Kabusumdan emin değilim. Uyandığımda aklımda Fenerbahçe’de bizimkinden başka bir ev var. Bu gerçekte olmuştu, hatırlıyorum. Evden kaçmışım. Ailemin beni bulamayacağı, tanımadıkları bir eve sığınmak istemiştım. Zemin katta bir ev. Çocuğu tanıyor muydum bilmiyorum. “Gelebilir miyim? Lütfen,” demiştım. Balkondaydı çocuk. Yalvarmışım. Dehşetimi, korkumu hatırlıyorum. İçeri girip ailesiyle konuşmuştu. Balkona çıkıp, kapıya gelmemi söyleyene dek korku içinde sağa sola bakarak açıkta beklemişim. Dalyan kulübe doğru çıkan, Iğrıp’a paralel sokakta.

Salonda televizyonun kısık sesi ve ışığı vardı. Odasına geçmiştık. Saatlerce o odada kalmışım. “Ne olur hep burada kalayım,” dediğimi hatırlıyorum. Saklanıp orada yaşamak istemiştım. Başka ne anlatmışım bilmiyorum. Aynı yaşlardaydık. Odası yaşına uygun şekilde, sahibinin tarzıyla dokunmuş, duvarlar posterlerle, etraf genç işi küçük eşyalarla dolu, normal küçük güvenli bir sığınaktı. Orada kalamayacağımı, ailesinin izin vermeyeceğini, bunun mümkün olmadığını söyleyip durmuştu. Birlikte arayıp gidebileceğim arkadaşım var mı düşünmüştük. Nereye gidersem gideyim beni bulurlardı. Kimsenin bilmediği o oda dışında her yerde beni aradıklarından emindim. Çocuğu baştan çıkarmaya

alışmış bile olabilirim. Bir işe yaramamış olmalı. Ailesi ailemi aramış olabilir. Orada kalamazdım. Kalamamıştım. Oradan nasıl çıktığım, sonrası yok. Bir kez daha yenilmiştim.

Gidebileceğim, sığınabileceğim hiçbir yer yoktu. Bu duyguyla uyanmıştım.

Sigara içmek istiyordum. Alarmı kapatıp, balkon kapısını açıp hızla gidip yine alarmı kurdum. Hâlâ içimde onlardan birini, birkaçını, hepsini eve aldığıma dair bir endişe var. Balkonda oturmuş sigara üştüne sigara içip yazıyorum. Gecenin sessizliğini uzaklardan gelen köpek havlamaları ve tek tük araba sesi bozuyor.

Nasıl çıkacağım ben bu girdaptan?

Hayatım bu işe. Başka bir yaşam umudum yok. Gerekliğim bu. Gemişim, bugünüm, yarınım bu ağla ile var. Bu!

Yollarda bir film afişi görüyorum bir süredir. “Doğduğun Ev Kaderindir,” yazıyor. “Hayır. Değildir. Onu değiştirebilirsin,” diyorum her seferinde içimden. Bir gün sinemalarda farklı bir film oynayacak, afişinde, “Doğduğun Ev Değildir Kaderin...” Ah, böylesine basit çocukça bir karşı koyuş olabilir mi!

Balkon soğuk. Kat kat giysi içindeyim. Bedenim sıcak ama ellerim buz gibi.

Hiç arkadaşım yok beni. Yapayalnızım.

Çocuğum büyüyor. Artık küçük bir ocuk değil. Bana kafa tutuyor, benim cümlelerimle. Onun karşısında bile zayıf ve aresizim.

Sağ kulağım sızlıyor.

İçeri girip balkon kapısını kapamadan önce bir sigara daha.

Hatice Yaşı'nın, 'Ensest' adlı romanını okudum bu hafta. Bütün benzer hikayelerde tehlike geçiyor, bitiyor. Geriye kalan çöküntü ile uğraşma hikayesine evriliyor olay. Benimki niye böyle değil! Üzerimde dolaşan kara bulutun gölgesindeyim çocuğumla birlikte. Bütün çabam o gölgeden kurtulabilmek.

Son seansımda kıskanç sevgilim Emre'yi bırakıp Ankara'dan otobüse binip eve döndüm. Karnımda bebeğim, hiç büyümeyeceğini, hep içimde yaşayacağını, benim dostum olacağını düşünerek kemerimi sıkıp onu saklıyorum aklımca.

Karnımdaki canı alıp eve dönmenin, o bebeği babama sunmak olacağını, eve getirdiğim doğmamış bebeğin bir insan, bir birey olduğunu nasıl hiç bilememişim. Bilinçsizliğim korkunç!

"Bir bebek böyle bir yaşama doğmak isteyebilir mi?" diye soruyor terapistim. Annem hamile olduğumu anlar anlamaz hemen randevu ayarlamış ertesi gün beni kürtaja götürmüştü. Ağlamıştım muayene sırasında, "Yaparken düşünseydin," demişti gerzek doktor. Ama terapistim ilginç bir soru sordu. Tekrarlıyor sorusunu. Yanıtlayamıyorum.

"Sen istemiş olabilirsin ama o bebek istememiş!" diyor. Ne! Ben nasıl istemiş olabilirim ki? Neden? Var olmamın nedeni ne? Kaderimi ben mi seçtim? Bu hayattaki görevim? Nasıl böyle korkunç bir şey yapabilirim?!

Ya Bilge?

O karnımdayken Fethiye'yi, babasını bırakıp dönüp dolaşıp yine aile evine gidip orada doğum yapmışım. NEDEN?

Çocuğumu nasıl o eve sunarım?

Kendimi hiç affedebilecek miyim?

Çocuğumu doğurmamın arkasında yatan bencil sebepleri düşündükçe boğuluyorum.

45 yaşında hâlâ babamın parasıyla yaşıyorum.

İyileşebilir miyim? Bunu hak ediyor muyum? Çocuğum için zorundayım. Terapimde bir türlü hızla ilerleyip onun neler yaşadığına gelemiyorum. Babamın zevk iniltilerini duymaktan bıktım. BIKTIM.

Bilge, sen neden doğmak istedin acaba? Neden benim çocuğum olmayı seçmiş olabilirsin ki? Ben seni çok istediğim için olmamalı. Kocaman bir yaşamı devirip 40-50 yaşlarında hâlâ benim gibi işin içinden çıkamamış olmanı istemiyorum. Seni götürmeye başladığım terapist çok yetersiz çıktı. Somatik

oyunlar! Yaza kadar devam edeceksiniz. Terapistim hiç olmazsa somatik deneyimleme ile bedensel olarak rahatlayacağını düşünüyor.

Yazın size getirmeliyim Bilge'yi Şafak Hanım. Her şeyi biliyorsunuz. Sizden başka kimse yardımcı olamaz ona.

Kendim gibileri bulmak iyi gelir miydi bana? Okuduğum kitaptaki gibi bir çember. Döngü. Benim gibi biri var mıdır? Peş peşe içtiğim dördüncü sigaram bitmek üzere. Bir başyapıt olmasa da “Ensest” iyi yazılmış bir kitap. Beğenmeyebileceğim önyargımı çoktan yıktı. Nasıl bitecek merak içindeyim.

13 Ocak 2020

Emre, ilk seviştiğim, doğrusu ilk kez seviştiğimi sandığım erkek. Daha önce de bir şeyler yaşamıştım ama tam bir sevişme yaşamadığımı sanıyordum. Şöyle diyeyim, bedensel ve ruhsal olarak birleştiğim ilk erkekti Emre. İlk aşkım. İlk evden kopuşum. Özgürleşmem.

Ya Marmaris ya Antalya, bir otelde tanışmıştık. O Ankara'da yaşıyordu, ben İstanbul. Telefonda uzun uzun sohbet etmeye başlamıştık. Tatil dönüşü yine o tatilde tanıştığım bir çocukla (Görkem miydi adı?) buluşup ondan para alarak otobüsle Ankara'ya gitmişim. Harem otogarı, Kâmil Koç, Ulusoy, Varan, Pamukkale otobüsleri, Haydarpaşa tren istasyonu, trenler... Bol yolculuklu bir dönem başlamıştı. İlk yolculuğum sırasında içim kıpır kıpır, coşkulu ve cesurdum. Otogardan aramıştım Emre'yi. İnanamamıştı gelişime. Beni dayısının ofisine götürmüştü. İlk gece sevgili olmuştuk. Arkadan... Ağlamıştım. Binlerce kez özür dilemişti. Benimle ağlamıştı. Göz yaşları içinde sarmaş dolaş uyuyakalmıştık. Yere dizdiğimiz koltuk minderleri ve üzerine serdiğimiz çarşaf çiş içinde uyanmıştık. Şefkati ve ilgisiyle beni sarmalamıştı. Cesaretime, çılgın yırtık kız imajıma rağmen yağdırdığım ıslak masumiyetime vurulmuştu. O akşamüzeri bir telefon kulübesinden evi aramış, “Ben Ankara'dayım. İyiyim. Beni merak etmeyin,” deyip kapatmışım. O akşam bulmuşlardı beni. Bir telefon gelmişti büroya. Babam tanıdığı bir milletvekiline yerimizi söyleyip gelip beni almasını istemişti. Beni alıp lüks evine götürmüştü. Gece geç bir saatti. Bana gösterilen küçük derli toplu konforlu odaya girip yatıp uyumuştum. Yaşamak isteyeceğim türden bir ev, huzur... Uyandığımda babam gelmişti.

14 Ocak 2020

Sabah bir ağlama nöbeti geçirdim. Her şey özene bezene yaptığım yulaflı omlete çocuğumun, “Çok kötü. Beğenmedim. Yemeyeceğim,” demesiyle başladı.

Oysa ne huzurlu bir gece geçirmiştik. ‘Amadeus’ adlı tiyatro oyununa gitmiş, çıkışta hep özlemine duyduğum o uzun ve çok kıymetli sohbetlerden yapmıştık. Oyun hakkında konuşup son zamanlarda seyrettiğimiz “Amelie” ve “3 Aptal” filmleri hakkında bile düşünüp de daha önce söylememiş olduklarımızı dökmüştük. Gece yılbaşında aldığım battaniyeye sarılıp, müzikli kar küresini seyrederek uyumuştum. Bir gün önce yıllardır ara ara, düzenli işlerinden fırsat buldukça gelen Nigar evimizi temizleyip toparlamıştı. Ben de özlediğim bir huzurla uyumuştum temiz toplu evimizde.

Sabah yine kendi uyanamadı. Telefonuna kurduğu saat, “I want you to be happier,” çalarken uyumaya devam etti. “Erken kalkmak iyidir,” diyerek 06:30’a kuruyor saatini haftalardır. Henüz hiç uyanamadı o saatte. “Duymuyorum,” dedi bu sabah şaşkın. “Antenleri açmalısın demek,” dedim, “Gece yatmadan önce sabah uyanacağım diyebilirsin.” Omletime elini sürmedi. Beğenmemiş. “Sırf sabah mahmurluğumla kalkıp özene bezene yaptığım için bile saygıdan yemelisin bence,” dedim. Tartışmaya başladık. Tehdit ettim, “Bütün gün okulda abur cubur ve tost yiyorsun. Bunu yemezsen bir daha sana asla sağlıksız bir şey almayacağım!” Ne boş ve anlamsız bir çaba!

“Beğenmedim. Yemeyeceğim. Berbat,” diye bağırmaya başladı sesimi bastırarak. Konuşmama fırsat vermiyordu. Beynimde gerilmiş bir tel koptu sanki. Ağlamaya başladım. Ben ağladıkça o, “Hadi çikalım, geç kalacağım,” dedi. Umarsız ve dimdik, kafa tutmaya devam etti. Kedi kaçtı. Anahtar kayıp. Bir tel daha koptu. Bir hayvan böğürtüsü ile bağırdım aranırken. Kedi geldi ve anahtar bulundu. Arabaya bindik, suskun, gergin. Kendimi durduramadım, “Babanı çağırıyorum, gelsin, sen baba yoksunluğu çekme, biraz destek olsun bize istiyorum. Ama o her gelip gittiğinde duygusuz ve bencil oluyorsun. Ağladığımı bile görmüyorsun!” Küçük çocukumda babasını görüyorum. Kime öfkeliyim çözemiyorum.

“Yaaa, sen ben küçükken ağlarken ne yapardın sanki! Senden öğrendim.”

Şaşırp kalıyorum.

“Ne yapardım?”

“Ben odamda ağlarken sen mutsuz mutsuz telefonuna bakardın. Ben 3-4 yaşındayken...”

“Sen o kadar küçükken benim akıllı telefonum bile yoktu!”

“8 yaşındayken.”

“Sen ağladığında beni yaklaştırmazsın ki yanına. Yalnız kalmak istersin. Sakinleşmeni bekleyip sonra gelir konuşurum hep...”

“Ben senden öğrendim. Senden. Senden...”

Susup kalıyorum. İlgime ihtiyaç duyduğu bir zamanda verememişim. Her zaman yanında olduğumu sanırken hiç de olamamışım.

Evden çıkıp arabaya yürüyoruz. Sessizce yerleşiyorum minibüse. Siteden çıkıyoruz. Hiç susmuyor aynı şekilde beni suçlama halinde Bilge. Cevap vermeye kalkışıyorum. Dinlemiyor. Dinlemediği gibi sürekli bağıra bağıra aynı şeyi tekrarlıyor. Çıldırıyor. “Yeter,” diye çılgılığı basıyorum. İçim dışım her yerim yanıyor. “YETEEER. Her şeyi yapıyorum. Elimden ne gelirse. Baban iki şey yapıyor, benim ömür boyu yaptıklarına bedel oluyor. Bıktım bu yalnızlıktan, sevgisizlikten. Bıktım. Ben de insanım. Ben de insanım.” Katıla katıla ağlıyorum. Susuyor. Pencereyi açıyorum. Hava buz gibi, kapatıyorum. Direksiyon buz gibi sert. Bense yana yana ağlıyorum. Durduramıyorum kendimi. Durdurmak istiyorum onu da bilmiyorum. Salya sümük mendil ağlıyorum. Trafik adım adım, iyi ki. Nefes alamıyorum. Pencereyi açıyorum yeniden. O da açıyor. Sonra kapatıp klimayı açıyor. Tersine dönüyoruz soğuk konusunda. Üşüyor. Biraz sakinleşince aylar önce aldığım sigara paketini çekiyorum çıkarıyorum çantamdan. Tütün saracak halde değilim, bir tane sigara kalmış çıkarıp yakıyorum. “Sigara paketi ha,” diyor. Susuyor hızla. İç çekmelerim bittiğinde radyoyu açıyorum. TRT3, klasik müzik. Kısık sesle süzülüyor içime. Biliyorum korktu, korkuyor. Yine de üstün gelmek için bir gedik arıyor sanki. Sessizce gidiyoruz trafikte. Biraz yayılıyor koltuğunda. Dirseği ile dirseğimi ittiriyor kolların üzerinde. Yumuşamak istemiyorum. Böyle suçlanmak... Susmaya devam ediyorum. Okula az kala yaklaşır kafasını omzuma koyuyor. Öyle ılık ve tatlı ki. İçim eriyip bitiyor. İnerken, “Sen gelme. Ceza yazmasın. Ben girince ararım,” diyor. “İyi dersler canım. Ben iyiyim, beni merak etme olur mu?” “Aynen,” deyip iniyor. 2-3 metre sonra dönüp el sallıyor. Ben de sallıyorum. Darmadağınığım. Bolca sigara, Türk kahvesi... Baylan’dayım bu sabah, gizli arka bahçesinde, tenhada. 10:30’da çıkışımı beklerken kelimelerle sakinleşiyorum. 10:15’te arıyor.

“Neredesin?”

“Bitti mi dersin?”

“Neredesin?”

“Baylan’da çay içiyorum.” Kahve sonrası çay içmeyi seviyorum.

“Gelsene.” Sesi şakacı olma çabasında mı?

“Çayım bitsin. 10 dakikaya oradayım. Erken mi çıktın?”

Kapatmış bile. Onu alıp NeurOptimal’a götüreceğim. Boş ver çayı. Kalkıyorum.

Babam geceyi araba kullanarak geçirmiş, yorgun. Dinlenmek için Kuru otelin önüne park edip bir oda tutuyor. Sağ kolumu sıkıca tuttuğumu fark ediyorum. “Sen benimsin.” Babamın sesini duyuyorum. Acı mı çekiyor, zevk mi alıyor, bir an anlayamadığım iniltisi. Tabii ki zevk alıyor. Bıktım. Bıktım. Her yerimde. Yorgunmuş. O uyurken beyaz çarşafa sarınıp komidinin üzerinde duran telefonu alıyorum sessizce. Kablosunu kaldırıp komidinin ve benim için duran odadaki ikinci tekli yatağın arkasından kurtarıyorum. Az önce yüz üstü abanırken bacağımı acıtan yatak. Tuvalete girip kapıyı kapatıyorum.

Emre’yi arıyorum. Ağlıyorum. Birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize, asla ayrılmayacağımıza dair sözler veriyoruz tek ses olup. Babam kabloyu mu çekiştiriyor yoksa yakalanma korkusundan mı ayırt edemiyorum ama kapatıyoruz. Üzerimdeki beyaz çarşaf geniş beyaz tuvaletin yerlerine yayılmış. Beyaz çarşafı dizlerime sarılmış oturuyorum. Her nasıl bittiyse bitti konuşmamız, duymak ve söylemek istediklerim tamamlanmış, Emre’nin sıcacık sesi yudum yudum içime akmış, umut ve aşk doluyum.

Arabaya biniyoruz.

“Ne oldu?”

“Ne gibi?”

“Üzgün görünüyorsun.”

“Üzgünüm.”

“Sabah sana bağırdığım için özür dilerim anne. Ama sen de bağırdın. Sen de dile.”

“Bağırdığım için üzgünüm. Özür dilerim. Bilge, şunu bilmeni istiyorum. Benim de ihtiyaçlarım ve beklentilerim var.”

“Anne...”

“Evet?”

“Sen olmasaydın ben bu okula gidemezdim. Sen olmasaydın ben bile olmazdım. İyi ki varsın.”

“Sen de canım. Sen de.”

Yaklaşıyor. Sarılıyor. Nasıl bir ılıkılık. Sarılıyorum. Saçlarını kokluyorum. Bir elim direksiyonda bir kolum onu sarmış. Doğruluyor. Neşeli.

“Bilge?”

“Evet?”

“Az önce gösterdiğin muhteşem duyarlılığı gün içinde yaşadığımız küçük olaylarda da gösterebilir misin? Bu bana çok iyi geldi.”

“Gösteririm.”

“Çok mutlu olurum.”

Yüzüm donuyor. Hava buz gibi. Duyumsuyorum. Burnum kıpkırmızıdır kesin. Hissetmek ne güzel şey. Eve doğru yürüyorum. Dış dünyayı içime çekiyorum. Annem sanırım bu uyanışın sebebi. Bu anıyı

hatırlamak çok keyifli. Nihayet! Hayatın içindeyim. Kıyısında belki ama oradayım. Dışarıda. Ne yapacağımı bilmediğim bir özgürlüğü sıcak çaydan bir yudum çeker gibi tadıyorum. Dilim yanıyor, acıyor. Ağzımı açıyorum. Soğuk havayla dilimi rahatlatıyorum. Lisedeyim. Eve doğru yürüyorum.

Bir kafedeyim. Şeffaf branda ile kapatılmış kısmında bir sigara sarıp yakıyorum. Garson gelip uyarıyor. Dışarıdaki üç beş masayı gösteriyor. Buz gibi dışarıya geçerken ardından gelerek açıklıyor,

“Biz de içilmesinden yanayız. Burayı bunun için kullanıyorduk. Ama artık ceza kesiyorlar.”

“Ya trafikten ya böyle şeylerden demek. Kasa boş ya dolduracaklar!”

“Tabii para lazım. Kanal yapacaklar ya!”

Bacaklarımı hızlı hızlı sallayarak ısınmaya çalışıyorum. Sigaramı çayımı içiyorum. Cezaları düşünüyorum. En ufak yanlışa, hatta yanlış yapılsın diye kısıtlanmış alanlardaki her harekete ceza yazılıyor artık. Türkiye.gov.tr hesabımda üç sayfa trafik cezam var. Nasıl ödeyeceğim bilmiyorum. Çocuksu, saçma bir mutluluk veriyor bu bana: Ben de herkes gibiyim. Ceza meza, sıradan insan sıkıntılarından biri işte, beni de vurup duruyor.

“Karaya doğru yüzüyorsun Çağla. Kocaman kulaçlarla yol alıyorsun. Bazen su durgun, dingin. Bazen ters akıntılara kapılıyorsun. Bu sabah olduğu gibi.”

15 Ocak 2020

“Çantayı topladın mı?”

“Evet.”

Toplamamış. 10 yaşındaki çocuğuma çok daha farklı yaklaşabilmeyi o anda bile istiyorum. Oysa bunu bir yalan olarak algılıyor, kırılıyor ve tartışma başlatıyorum.

“Yalan ne Bilge? Bana yalanı tanımlar mısın?” diye soruyorum.

Pişkin bir edayla açıklamaya kalkışınca kızıyorum.

“Tek yapman gereken özür dileyip bir daha söylememek,” diye bağıyorum.

Soru sorup dinlemediğimi söyleyerek o da alevleniyor. Dinlemediğim için özür diliyorum ama o kadar sertim ki özürüm ona ulaşmıyor, kaynayıp gidiyor arada. Korkunç bir halde çocuğumun terapistinin ofisine giriyoruz. Terapi boyunca yastıkla bana vuruyor. Terapist, söyleyebileceklerim üzerine fikir yürütüyor:

“Ben Bilge’yi dinlemiyorum. Dinlesem bile kafamdaki bazı kalıplardan dolayı onu anlamıyorum. Bilge onu anlamadığım için bana öfkeli. Bu önceki seansta da ortaya çıkmıştı.”

“Bilge beni hep uyanık ve canlı tutmaya çalışıyor. Neşeli, öfkeli, hiç fark etmez, canlı olayım istiyor. Bu yüzden hep yüksek bir enerji patlaması halinde. Canlı ve uyanık olmadığım halimden korkuyor.”

“Ben tek başıma tüm sorumluluğu yüklendiğim için bütün öfkeyi ben çekiyorum. Sadece anneyim. Baba olamam. Seans boyunca Bilge’nin sayıkladığı üzere bir telefon alacaksam bunun yarısını babası ödeyebilir.”

“Şayet baba yarısını öderse şubat tatilinden sonra, ödemezse ekimde istediği Iphone 8 veya X’i alabilirim. Iphone 5 veya 6’yı kabul ederse hemen...” diyorum.

Bilge, ekimi duyunca ağlamaya başlıyor. Babası o parayı vermezmiş ki!

Terapist müdahale ediyor, “Çok fazla açıklama yapıyorsun çocuğuna. Bu da öfkeyi sana yöneltmesini sağlıyor. Açıklama yapma, yansıtma ki kendine dönsün. Üzgünsün, kızgınsın... Anlıyorum...”

Bilge babasından telefon için benden istediği kadar çok para isteyemeyeceğini fark ederek daha düşük modeli kabul ediyor. Terapistin de yardımıyla daha düşük model bile olsa yarısını babasından isteyebileceğini söylüyor. Böylece ben de kendi telefonumu Iphone ile değiştirebileceğim. Bunu çocuğumla paylaşamıyorum ama çok çok rahatlayacağım. Takip edildiğimle ilgili şüphelerimden kurtulacağım belki bir nebze.

Terapist, çocukla EMDR konusunda uzman bir başka terapistle konuştuğunu, bundan sonra onun gelip Bilge ile çalışacağını anlatıyor. “Paylaşacağız,” diyor.

Başladığımızdan bu yana Bilge ile ilişkimizin daha üst bir krize tırmandığını söylediğimde bunun sorun değil iyi bir şey olduğunu, birçok şeyin ifade bulduğunu söylüyor. Acaba buraya gelmeyi bıraksak mı diye düşündüğümü anladı mı bilmiyorum ama bir sonraki seansa Bilge’yi getirmeye karar vermiş ayrılıyorum oradan.

Sıra benim terapimde...

Anlamak... tan... yor... gu... num.

Ellerimi birbirine kavuşturduğumda, kenetlediğimde, hatta değdirdiğimde hissettiğim ten kadifemsi bir yumuşaklık hissi veriyor. Parmaklarımdaki pürüzsüzlüğü tırnaklarımla kanırtarak pürüze dönüştürmek ve sonra da o pürüzü daha beter tırnaklayarak, soyarak, dişleyerek yok etme çabası çocukluğumdan beri var.

“İlk defa terapin sırasında böyle kendine zarar veriyorsun. Odaklan oraya Çağla.”

Sol baş parmağımın iç yanını yüzüyorum günlerdir.

Yolda düşündüğüm şeyi utanç içinde anlatmıştım az önce: Babamın penisi kadife gibi yumuşacıktı.

Parmağımı yoldukça ve odaklandıkça, parmağımı yolmamak için parmaklarım bitişik avuç içlerimi birbirine değdirince kendi el ve parmaklarımdan aldığım duyumu fark ediyorum: Kadife gibi yumuşacık.

Ellerime bakıyorum. Sanki benim benim değil. Ellerim, parmaklarım bana ait olmayan bir dokuyla kaplı. Babamın organıyla bütünleşmişler sanki. Ellerimin, parmaklarımın sadece bana ait olduklarına ikna olup inanıvermem çok zor.

Tüm geçmişimin bunlarla dolu olması korkunç bir şey. Korkunç.

Ah çocuğum, sana da böyle şeyler oldu mu? Çıldıracağım.

Tahta çubuğun ucundaki kuş

Tahta çubuğun ucundaki kuş ne kadar kanat çırparsa çırpırsın bir türlü özgürleşememiş. Şifa bulmuş kırık kanatlar güçlendikçe kuş dünyanın öbür ucuna uçunca, tahta çubuğu uçan çubuğu uzatabildiği kadar uzatmış, parmak uçlarına yükselmiş, çubuğa çubuklar eklemiş... Kuş çubukları taşımaktan yorulup sonunda geri dönmüş. Çubuğu tutan rahatlamış. Vakit kaybetmeden fazla çubukları fırlatıp atmış, eski çubuğu da kırıp kısaltmış.

Kuş ne çubuğu tutanı ne de çubuğu tutanın tutmaktan öte neler yapabildiğini hiç bilmezmiş. Çubuğu hisseder, nereye giderse gitsin bir türlü kırılıp yok olmadığı için sürekli uçup başka yerlere gider, ters köşe yapıp çubuğu kırmaya çalışmış.

Bir gün görmeye başlamış. Bir terapi bulutunun içinden geçiyormuş. Görünce durmuş. Biraz daha, biraz daha görmek istemiş. Çubuğun ucunda güçlendirmek için kanatlarını çırparken bu kez uzaklara uçmamayı, olduğu yerde durmayı denemiş. Durdukça çubuk karnına batıyormuş. Bu yüzden mesafeyi az açmış. Nefret ve sevgi duygularıyla karmakarışık. Buluttan çıktığı gün nereye uçacak, çubuk ne olacak, tutan ne yapacak düşünüp durur, duygularını seyreyleye düzenleye çırpınırken bir gün, aşağıda bir kanadı havaya dikilmiş yerde yatan bir martı görmüş. Dikkatli bakınca, otoyolda yatan martının diğer kanadının gövdesinin yanında uzandığını, kanının üzerinden geçen otomobilin tekerlek izlerine karışmış olduğunu görmüş.

Kuş için güçlenmek için bile olsa kanat çırpamak bazen çok ama çok zormuş.

Sopa, dayak, taciz, şehvet... bunların içine doğan bir can, akı, ruhu, yaşamı karmakarışık, kim doğru, kim eğri bilen ve bilmeyen iki cana bölünmüş. Bilmeyen maruz, bilen mazur, kaçak, gezgin, bağısız, köksüz.

Babamı aklayan anı bombardımanı içindeydi zihnimin bir yanı tüm hafta. Hepsini anlattım terapistime. “O da aklar mı acaba,” diye soran küçük kız içimde kapanmış top böceği olmuş. O aklamıyor. Hatırladıklarımı benim dile dökemediğim yorumlarla o dile getiriyor. Top böceği açılırken yumuşak karnı sancıyor. Sessiz göz yaşları eşliğinde içim akıyor dudaklarımdan dışarı:

“Ama o benim babam! Herkesi bir anneye ve bir babaya ihtiyacı vardır.”

“Küçük çocukların vardır Çağla,” diyor o, “Sen küçük bir çocuk değilsin artık. Kocaman bir kadınsın.”

İşte yine o duygu, o eziklik, beni benden geriye kalan tüm insanlığın karşısında boynu bükük, küçücük hissettiren o azap.

Aylar önce karşı kapı komşumla çay içip sohbet etmiştik mutfağında. Bir daha da olmadı. Niye olsun ki, onu anlayıp insanca tepki vermek yerinde ben yine... Yeni başladığı işte patronunun maaşıyla ilgili yaptığı keyfi ve haksız değişimi anlatıyordu. “Beyaz yakalı,” deyip duruyordu. Başımın aşağı kaynar sular dökülüyor, ezilip büzülüyordum her “beyaz yakalı” dediğinde. Bir şey diyemeden sıkıntı içinde sessiz donuk oturup kalmıştım karşısında. Bu tabiri ne zaman duysam kilitleniyordum. Ne demek olduğunu bile kavrayamıyorum.

“İşveren demek,” diyor terapistim, “Çalışanları yöneten, birtakım imtiyazlarla yükselmiş, tepedeki kişi.”

“Gerçekten mi?” diyorum, “Ben onu beyaz gömlek giymek ve yakalarını temiz tutmak zorunda olan tüm çalışanlar olarak düşünürdüm.”

“Hayır. Patrondur beyaz yakalı. Senin tanıdığın bir beyaz yakalı var mı Çağla?”

Çağla diye eklemese sorusunun sonuna, kendimi ve babamı muaf tutabilirim. Beni orada tutuyor.

“Babam. Gömlek. Takım elbise. Fabrika... Benim babam bir işveren.”

Aynı zamanda benim de işverenim.

18 Ocak 2020

Bugün Bilge babasının bir arkadaşı ile Dalaman'a uçtu. Geçen gün buluşup tanıştık, yolculuk için güvenebileceğim ufak tefek bir kadın. 1 hafta ayırız. Elinde ikinci el Iphone 6s ile mutlu, heyecanlı, uçtu gitti.

19 Ocak 2020

"Domaniç Dağlarının Yolcusu" adlı kısacık romanı okudum. Yazabileceklerim hakkında aydınlandım. Geçmişimin hikayesine batmadan önce yazmak istediklerimi hatırladım. Doğa, alternatif tarım, şifa, eğitim, yaşam biçimleri, köyler, köylüler... Heyecanlandım.

20 Ocak 2020

Zihnimin içinde, beynimde deprem oluyor, korkunç bir zelzele, gümbürdeyerek yarılan yıkılan dev kayalar, dağlar... arkasından amcamın sesi, "İyi yetiştirmişsin bunları Yalçın. Bak nasıl da utanıyorlar. Bak bak şunlara bak!"

Gülüşüyorlar.

Kardeşimle ben, yüzlerimiz birbirimize doğru döndürülmüş, yüz yüze, göz göze, domalmış...

"19 yaşındaki anıya gelebiliriz artık diye düşünüyorum. Ne dersin?"

"Hayır. Neden bilmiyorum kafamda başka bir sahne canlanıyor. Kardeşimle ilgili. Başının arkasını, saçlarını görüyorum. Yüzünü çevirmiş. Bana bakmak istemiyor."

Amcamların evinde salondayız. Daha önceki anının devamı bu. Doğu'yla Batı müzik yapıyorlar. Baran müzik yapamadığı için benimle aynı kaderi paylaşıyor. Doğu'yla Batı babama sunulmuyorlar. Ama Baran amcama sunuluyor. Beni saymıyorum bile. Kızım ben!

Kardeşimle (kardeşim) (kardeş) yan yana domalmışız. Başını çevirmeden önce bir an için göz gözeyiz. Sanki amcam ve babam arkamızda bizi becermiyor, sanki mis kokulu çayırarda kardeşimle baş başa

kalmışız, onu gördüğüme sevinmişim gibi gülümsüyorum. Buna dayanamıyor ve kafasını çeviriyor. Beni görmek istemiyor. Babamın yüksek sesle konuştuğumda dediği gibi, “küçük sesle” sesleniyorum kardeşime, “Baran. Baran. Bana baksana.” Bakmıyor. O bakmıyor ama amcamla babam bu seslenişi duyup keyifleniyorlar.

Kardeşimle çırılçıplak birbirimize dönük ayakta duruyoruz.

Annem ağlıyor, “Hayır,” diye bağırıyor. Doğu bile karışıyor, “Baba lütfen, yeter. Ne kuzenliğimiz kaldı ne kardeşliğimiz.”

Yengem çocuklarını sessizce çıkartıyor salondan. Annemi de sakinleştirip çıkartıyor.

Dizlerim buz gibi. Ağrıyorlar. Ellerimle dizlerimi sıvazlıyorum, ısıtmaya çalışıyorum.

Amcam, babam, o pis gülüşleri, Baran ve ben kalıyoruz salonda. Kapı kapanıyor. Kardeşim, kardeşim, kardeş...

Kardeşim bana karşı çok öfkeli dir hep. Neden diye düşünürüm hep: Neden? Bulduğum açıklamaların hepsi yerle bir oluyor o gün orada olanları hatırlayınca. Öfkeli ama neden bana peki?

Unuttuğum için. Her zaman işin kolayına kaçtığımı düşündüğümü söyleyerek öfkelenir bana. Unuttuğum ve hiçbir şey olmamış gibi yaşadığım için mi?

“Ben senden daha ağır şeyler yaşadım Baran. Yaşayabilmek için unutmalıydım.” Katılır mıydı bu söylediğime?

İki hali vardır kardeşimin. Biri, bana sıkı sıkı sarılan, zaman zaman sığınmak, tutunmak, sevmek isteyen yakın hal. Diğer i öfkeli, küçümser, azarlayan uzak hal.

İkinci halinde, gülümsüyor, “Saçmalama,” diyor. “Benden daha kötü ne yaşamış olabilirsin ki!”

Ne yaşamış olabilir ki?

Her zaman demez miyim, “Ben hep uzaklara gittim, o ise onların ağız kokusunu duyarak yaşamaya devam etti,” diye.

İngiltere’den döndükten sonra mıydı? Bilgi niversitesinde istediğim bölümde okumam için annemle gitmiş konuşmuştuk. Aydınlık insanlar görmüştüm orada. Ama olmamıştı. Annem, “Seni kabul etmediler,” demişti. Oysa ben aradığımda öyle dememişlerdi, güvenmemiş, ben de aramıştım. Bir an

önce bekliyoruz, demişlerdi. Sonra mı Kıbrıs'a gitmiştim? Yoksa Kıbrıs'tan dönmem için miydi bu çaba? Neden annem vaz geçmişti birden?

Kardeşim, Doğru Akdeniz'den Boğaziçi Üniversitesi'ne geçiş yapmıştı. Kıbrıs'ta bir sene birlikte yaşamıştık. Ben, Baran ve sevgilim Arman, aynı evde. Demek ondan sonraydı. Kıbrıs'tayken çok yakındık kardeşimle. Bir torba muz alır, sandalyesini televizyonun dibine çeker, bacaklarında battaniye muz yiyip televizyon seyrederdi. Onu hiç bu kadar mutlu ve huzurlu gördüğümü hatırlamıyorum. Sevgilisi olması için onu çok desteklemiştim. Sonunda Özlem'le çıkmaya başlamıştı. İlk dönem not ortalaması 4 üzerinden 4'tü. Her zaman başarılıydı o. Avusturya Lisesi'ni kazanıp oradan mezun olmuştu. Benim gibi ite kaka zoraki okumamıştı. Çalışır, başarılıydı. İkinci dönem Özlem'le çıkarken ortalaması 3,7'ye düşmüştü. Derhal evden ihtar gelmişti. Sabah saat 4'te kalkıp çalışmaya başlamıştı. Bir sabah ben de uyanmışım. Odasına gidip sarılıp, "Günaydın," demiştim. Sonra o gelmişti benim odama, masamın yanına. Bana sarılıp uzun uzun ağlamıştı. Boğaziçi Üniversitesi'ne geçiş yapmak üzere yollanmıştı o Kıbrıs'a. Yapmıştı da. Özlem Yıldız Teknik Üniversitesi'ne, Baran Boğaziçi'ne. Ben Kıbrıs'ta kalmışım. Annem, "Bilgi Üniversitesi seni kabul etmedi," demişti. Konuştuğum kişiler benimle birlikte çalışacakmışız gibi konuşmuşlar, bundan mutluluk duyacaklarını hissettirmişlerdi. Kabul edilmemem inandırıcı gelmediği için arayıp sormuştum. Asıl derdimse Arman'dan ayrılıp İstanbul'a dönmeli miyim diye düşünmem sanıyordum.

Bu bölümle ilgili eski günlüklerimde bir yer buldum. Hatırlıyorum zaten. Kardeşim viski içip sarhoş oluyor. Ben kararsızlığım la boğuşuyorum. Kardeşim gelip bana sarılıp katıla katıla ağlıyor. Ah ne çok ağlardın kardeşim. Ona sarılıyorum. Sadece sarılabiliyorum. Neden böyle ağladığını ne ben soruyorum ne o söylüyor.

Yine o gümbürtü... Babamın sesi sızıyor bu sefer yarıktan, "Çocuklardan biri evde kalacak. Yoksa fena olur hanım. Seni öldürürüm!"

Fenerbahçe'deki evde, odamda, anneme karşılıklı yatağında oturuyoruz. Annem bana benim en çok sevdiği çocuğu olduğumu söylüyor. "İlk göz ağrım sını," diyor. Kötü hissediyorum, "Baran bunu biliyor mu?" diye soruyorum. "Hayır. Sen de söyleme," diyor annem. "Onu sevmiyor musun?" "Seviyorum tabii ki. Ama senin yerin başka."

Baran, evde kalan oldu. Bense giden, bir süre içinde olsa unutilan, rahat bırakılan. Kolay olanı yaşayan. "Sen hep kolay olanı yaparsın zaten!" Böyle der bana. Bu yüzden mi bana karşı hep öfkeli kardeşim? AH!!!

Ömür boyu sorup durduğum soruların yanıtları hep bende, içimde kilit altında. Dağlar yarıyor, kilitler kırılıyor ve ben sarsılarak anlıyorum, anlıyorum, daha çok anlıyorum. Ne kadar anlarsam anlayayım güneş hiç doğmuyor.

“Çocuklardan biri evde kalacak. Yoksa seni öldürürüm.”

Öldürürüm kelimesini sansürlemeye çalışıyor zihnim. “Fena olur,” “Mahvederim seni,” “Kızarım,” gibi kelimeler koymaya çalışıyor yerine. Ama olmuyor. Duyuyorum. Babamın sesi. Gümbürtünün ardından onun sesi geliyor, “Öldürürüm,” diyor.

Güçsüzlük, çaresizlik, suçluluk...

“Kardeşimle olanlara bakmaya korkuyorum. Saniyelik görüntüler dışında bir şey göremiyorum. Çocuğumla olanlara nasıl bakacağım ben?” diye sormuştum terapistime.

Şimdi, yine suçluyum. Kıbrıs’ta kalsa kardeşimde, benimle birlikte, ne olurdu sanki? Ya da İstanbul’da ayrı eve çıkmayı başarabilseydi?

Boğaziçi Üniversitesi öğrencisiydi artık. Bir iki öğrenciyle birlikte bir ev bulmuştu, onlarla yaşayacaktı. Sobalı, ucuz bir ev. Ancak bu kadarına yeterdi parası. Onu desteklemiştim. Annem karşı çıkmıştı, “Yapamazsın o evde. Sobalı. Camı kırık...”

“Önemli değil,” demiştim ben, “Sen öğrencisin. Normal bunlar. Çok güzel olacak.”

Yapamamıştı Baran. Ayrılamamıştı evden. Üniversite hayatı boyunca evde kaldı. Sonra mastır için yurtdışına başvurdu. Ona da gidemedi. Boğaziçi’ni bitirmeden hemen önce de Özlem’le ayrıldılar. Buna hep çok üzölmüşümdür. Yurtdışı babam tarafından kabul görmeyince Sabancı Üniversitesi’nde yüksek lisans durumu çıkmıştı. Ama kardeşim orayı bitirdi mi bilmiyorum, ben hep uzaklardaydım. Sadece başlarda bir kere beni Sabancı Üniversite’sinin kütüphanesine götürdüğünü hatırlıyorum. Sonunda babamla birlikte fabrikada çalışmaya başladı. Hâlâ da öyle. Tüm arayışları hep ailenin isteklerine göre şekillendi. Evlenince ayrıldı evden. Şimdi iki oğlu var. Annem geçen gün mesaj atmış, “Burak 3, Berk 5, Bilge 10 yaşında...” demiş. Fotoğraf yollamış. Burak mutlu gülüyor. Berk ise dudakları ve saçları önüne sarkmış bir hışım resim kağıdına gömülmüş bir şeyler karalıyor. Omuzları kalkık, gergin. Dik sayfanın ortasına upuzun yüksek bir şey çizmiş boyuyor gibi. Dik sarp bir dağa benzeyen şeyin içi yukarı aşağı karalanarak boyanmış, kenarları siyah siyah kalınlaştırılmış. Bilge de bir ara kenarlarını kalınlaştırarak şekiller çizerdi. Bir çocuk kendi bile anlayamadığı şeyler yaşarsa nasıl anlatabilir ki?! Anlatımlarını kim anlar ki?!.

“Berk bizde kalıyor ara sıra,” demişti annem, “babanla uyuyor. Sonra ben gidip onu yanıma alıyorum. Berk çok dağınık uyuduğu için baban rahatsız oluyor.”

Kardeşim hâlâ o dağın içinde hapis. Oğlu Berk de.

“Ne yapabilirim? Berk’in okuduğu okula, Bilfen, gidip takip etmelerini istesem...”

“Yapabilirsin. ‘Halasıyım, ben böyle bir süreçteyim. Onun da tacize uğradığından şüpheleniyorum. Benim geldiğimi ve söylediklerimi gizli tutarak takip eder misiniz,’ diyebilirsin. Benim adımları da verebilirsin. Klinik Psikiyatri Dergisi’nin internet sayfasında bir makalem var: Çocuk Cinsel İstismarı Şüphesinin Bildirimi Öncesinde Çocukla Yapılacak İlk Görüşme. Bu makaleyi önerebilirsin.”

Düşünüyorum. Okulun gözünde kardeşimin ailesini kötülemiş olacağım. Çok üzülüyorum buna. Kimseyi rencide etmeden bir çocuğu korumanın yolu yok mu? Hem sonra adımları gizli tutarlar mı acaba?

“Köklü bir aile. Belli olmaz. Uğraşmak istemeyip bildirebilirler,” diyor terapistim, “Sen şimdilik güçlenmeye bak. Zamanı gelecek.”

O zaman gelene kadar kaç kez daha cehennemin ateşinden geçecek Berk? Ya Almina? Ya Sancar? Burak’ı ayrı tutuyorum dayanabilmek için. Ona dokunmuyorlar. Fotoğrafta gülümsüyordu o. Kardeşime verilen bir hediye bu, sus payı, Berk’in telafisi. Tanrım!

Bostancı’da metronun dibinde bir eve baktım bugün. Tekper sitesi. Eski bir ev, küçük. Şimdiki evi aratacağı kesin. “Nasıl buldunuz,” diye sordu emlakçı. Çekmeköy’deki evi ve siteyi anlattım, “İçime sinmiyor. Burası değil,” dedim. Havanın soğukluğundan, aniden değiştiğinden, her yerin beton olduğundan, dünyanın nefes alamadığından konuştuk. El sıkışıp ayrıldık.

Terapistimin önerisi üzerine “Black Snake Moan” adlı filmi seyrettim. Kendisini her fırsatta seks objesi olarak ortalığa savuran taciz kurbanı bir kız, kendinden nefret ede ede erkekleri baştan çıkarıyordu. Umursamaz soğuk nevale anne hiçbir işe yaramadığı gibi ayrıca bir yaraydı. Adamın biri gökten düşen bir şifacı gibi kızı zincirleyerek iyileşmesi için uğraşıyor. Sonunda kızı bırakıyor. Kız, o zincirin hiç çözülmemiş gibi bedeninde uyanan yılanı engelleyebildiğini düşünerek iyileşiyor.

“Sen ve ben birbirimize her zaman umut olacağız.”

Teşekkür ederim Şafak Hanım. Çok güzeldi.

Evimizin balkonu karşı sitenin ağaçlarına bakıyor. Çam ağaçlarının arasında kalmış tek çınar ağacının tüm yaprakları dökülmüş. Balkondaki küçük yuvarlak masaya sokak lambasının ışığı vuruyor. Bu

ışıkta yazıp okuyorum hep. Sürekli sigara içiyorum. Biri aralık camekanla kapalı bu soğuk balkon kışın sigarasız durulacak gibi değil. Bir sigara daha sarıyorum. Sitelerin arasındaki dar yoldan tek tük araba geçiyor. Buradaki dinginliği seviyorum.

Annem kardeşimin çocuklarıyla birlikte çekilmiş bir fotoğraf yollamış. “Canım kardeşimin oğulları ve annem, geçen gün yolladığı fotoğraf. Bir gün hepsini kucaklayabilmeyi diliyorum evrenden,” yazarak fotoğrafı terapistime yolluyorum.

Aklımın bir köşesinde hep kardeşimin çocukları. İnternette terapistimin sorularım üzerine önerdiği makaleye ulaşıyorum. “Çocuk cinsel istismarı şüphesinin bildirimi öncesinde çocukla yapılacak ilk görüşme”



Bir şeyler yapmam mümkün mü? Yapmam doğru mu? Anneleri mücadele etmezse ben ne yapabilirim?

İki babam varmış benim. Biri iyi biri kötü. Kötüyü öğrendiğimde iyi can çekişmeye başladı kollarımda. Onu yaşatmak isteyen yanımla mücadele ediyorum aylardır. Biliyorum can verecek, yine kollarımda. Onu yatırdığım zaman ait olduğu mezara, iyi olanı boynu büyük gömülmeyi beklerken, kötü olanı başa geçtiğini ilan ederek vahşice üstüme atılacak diye, işte bundan, çok korkuyorum.

İlk öpüştüğüm sevgilim Bülent'ti. 13,5 yaşındaydım. Almanya'da yaşıyordu. Yazları ailecek Bayramoğlu'na geliyorlardı. Ayrı kaldığımız ilk kış uzun uzun mektuplar yazmıştık birbirimize. Ta ki babam Bülent'in bir mektubunu yakalayıp açıp okuyana dek. Her zaman olduğu gibi son satırlarda yazan “Kiraz dudaklarından öperim,” sözlerini yüksek sesle okuyup mektubumu parçalamış, dizlerini dövmüştü babam karşımda. Kendi dizlerini. Çok şaşırmıştım. Sonra da annemle birlikte beni masama oturtmuş, başımda durarak bana bir ayrılık mektubu yazdırıp postalamışlardı. Ertesi yaz Bülent beni affetmemiş, benimle konuşmayı bile reddetmiş, en anlaşılamadığım kızla çıkmaya başlamıştı. Erkek kardeşi giysilerini çıkarmadan üzerimde debelenerek neredeyse bana tecavüz etmişti abisinin öcünü almak için. İki kolumu elleriyle bastırarak beni iki yanımdan yatağa çivilemiş, çarmıha gerili pozisyonda bir saate yakın yatmıştım altında. Hiçbir şey yapamamıştım. Taş gibiydi üzerimde. 3 erkek kardeşiler. Ertesi gün abilerine anlatmıştım. “Çok üzüldüğünü,” söylemiş, beni uzun uzun dinlemişti. Başka da kimseye anlatmamıştım. Terapistime anlattım. Anlatılmadık şey kalmayana dek her şeyi anlatmak istiyorum ona. Sonra da defterimin başına çöküp yazmak. Yaşayıp da dile getirememiş olduğum ne varsa hepsini, HEPSİNİ, geride bırakmak istiyorum, HIZLA.

21 Ocak 2020

Yarın annemle buluşacaktık. Sürekli babamın da görüşmek istediğini ifade ediyor. Onu görmeyi göğüsleyemeyeceğim için hiç tepki vermiyorum. “Yarın Suadiye Kirpi’de buluşalım mı?” diye yazdım dün. Yanıtlamadı. At başı resmi üstü özlü bir söz yolladı saatler sonra. Anlam veremeyip boş verdim.

Bu akşam aradı. Donuktum, yine de çocuksu bir sevinç vardı içimde açarken. Bilge’nin babasıyla Fethiye’ye gitmiş olmasına daha önce de ufak bir tepki vermişti. Oysa şimdi bu konuyu büyütüyor da büyütüyor. Babaanne ile dede, Bilge’yi istedikleri gibi görebiliyorlarmış ama onun için her şeyi yapan kendileri göremiyorlarmış! Dinlemeden duymadan bağırıyor. Sesi öyle gergin ve soğuk ki. Önceki tatlı konuşmasından eser yok.

“Baban da Bilge’yi görmek istiyor!”

Sesinde daha önce duymadığım ya da hiç fark etmediğim bir şey var, korku, panik, gizli bir çaba, acı. Canı yanıyor.

“Tartışmak istemiyorum. 10 yaşında Bilge ve babasıyla gitmek istedi. Bu şekilde konuşacaksan yarın buluşmayalım. Ne bu böyle anlayamıyorum. Belki de buluşmak istemiyorsun.”

“Hayır! Daha Bilge için aldığım yılbaşı hediyelerini veremedim. Sana da tereyağı, reçel verecektim.”

“O zaman bu şekilde konuşmayı bırak.”

Bırakmak ne kelime daha da bastırıyor, “Biz Bilge için her şeyi yaparken...”

PARA! Bilge’yi satın alabilirlermiş gibi konuşuyor.

Yarın onunla buluşmayayım diye kışkırtıyor mu beni? Yoksa bir buluşma ayarlamam için beni zorluyor mu? Bu şekilde mi oluyordu? Ne saçma!

“Anne ben yarın seninle buluşmuyorum. Hiç uğraşamam bununla. Hayat bana zaten zor,” diyorum bir çırpıda.

“İyi. Tamam,” diyor ve hızla kapatıyoruz. Göstermelik yapay bir kavga ettiğimizi düşünmeden edemiyorum. Kalakalıyorum oturduğum yerde.

Saatlerce pedofili, ensest ve cinsel istismar üzerine yazılmış roman araştırıyorum internette. Benim durumumda olanları arıyorum, ne yapmışlar, ne yapılır... Birden bir gerilim romanından korkuyla fırlamış bir karakter gibi panik içinde kalkıp alarmı kuruyorum. Babamın delirdiği, gözünün döndüğü durumda neler yapabileceğini düşünerek tırnaklarımı kemiriyorum.

Her şey bitti, geçmişte kaldı diye avunuyor muyum? Kızıltoprak'taki evi koşulsuz üzerime yapmadı diye taşınmayı reddedip konuşup görüşmüyorum olmam, annemle buluşacak olmam... babamı kızdırmış olabilir miyim? Beni aramamasının nedeni ne? Neden talepleri için annemi kullanıyor? Onu 'kızdırdım' mı?

“Babaannesi, dedesi ve halası Bilge'yi görebiliyor da biz nasıl göremeyiz!” Bilge'yi bir süredir göremiyorsunuz ve bundan şikayetçisiniz yani. En son ne zaman görüştüğümüzü düşünüyorum. Bilge'nin basket maçı vardı Sezin kolejinde. Yemek yemiştik. Nokta'ya gidip Bilge'ye Lego seti almıştınız. Yılbaşı mıydı? Bilge'nin doğum günü mü? Geçen seneydi, sanırım.

Annem mesaj atmış:

“Baban, Bilge geldiğinde birlikte gelsinler ben de görmek istiyorum, diyor. Bilge döndüğünde bekliyoruz. Bu hepimiz için en iyisi. Sevgiler.”

İlle bir görüşme! Babam bugüne kadar böyle bir talep dile getirmek zorunda kalmamıştı. Şimdi anneme söyletiyor. Babam annemi kullanarak bana ulaşmaya çalışıyor. Üzerimdeki yaptırım gücünün ne durumda olduğunu anlamak için kurulmuş cümleler yolluyor annem üzerinden. Gelsinler!

Ne istiyorsun baba? Şu anda oturduğumuz güvenli siteye gelemiyor musun? Sabrediyordun demek. Kızıltoprak'taki eve taşınmayarak planlarını mı bozdum? Tavrın değişiyor demek!

Planın neydi baba? Hâlâ vazgeçemediğin planın ne? Ne istiyorsun bizden? “Bu hepimiz için en iyisi,” ne demek?

Uyanıyorum. Su. Tuvalet. Yatağa dönüyorum. Saate bakıyorum. 08:00. Şaşakalıyorum. Geç yatmış, sızana dek okumuştum. Yine de şaşıyorum. Saat 03:00, 04:00, hatta belki 05:00 olmamasına. Deliksiz uyumuşum. Yine uyuyorum. 10:00'da kalkıp Bilge'yi arıyorum. Nenesi kahvaltı hazırlamış, mutlu çocuğum. Kapattıktan sonra dün geceki düzmece tartışmayı hiçe sayıp annemi arıyorum.

Arabasını rahatça park edebileceği bir yer istediği için Bağdat caddesinden vazgeçip Fenerbahçe'deki Big Chefs'i öneriyorum. Buluşmayacağımızı düşündüğü için hazırlanmamış. İkinci çayını içiyormuş. Babamı sordum. “Baban çoktan işe gitti. Baran gelip alıyor onu her sabah. Baban ona güveniyor. Birlikte gittiler. Öyle işte.”

Geç geliyor, 13:15 gibi. Dışarıda oyalanıyorum o gelene kadar. 15:00'teki Bio-rezonans randevumu ertelemeyi deniyorum telefon açıp. Mümkün değil. Arabamı park ettiğim yerden Big Chefs'e doğru yürüyorum. Pencere kenarı dip masaya oturmuş, arkası duvar. Telefonuna bakıyor. Cımbızladığı kaşları her zamanki gibi yukarıdan çekilmiş gibi kalkık, kırışıklarını yer yer düzlemiş. Bağımsız, özgür

kadın edasıyla yaklaşıyorum. Hava kucaklamış beni sanki, hafifim. Kocaman öpücükler konduruyorum yanaklarına, masanın üzerinden sarılabildiğim kadar sarılıyorum. Anında saçımın boyasının geldiğini, organik boyayla boyayabileceğimi söylüyor.

Nereye oturacağımı şaşıyorum. İki masa birleştirilmiş. Annem masaların arasındaki çizgiye ünlem olmuş. Duvara yaslanmış uzun koltuğun ortasında oturuyor. Ben iki sandalyeden birini seçmeliyim. Ne tarafta oturacağımızı soruyorum. İçteki masayı seçiyor. “Pencere kenarı soğuk, üşüdüm” diyor.

“Bir ordasın, bir burada, seçimini yap şöyle,” diyorum.

Gülüyor, “Keşke hayatta da böyle olsa,” diyor.

“Böyle kolay taraf seçebilsek,” diyorum.

“Hayır,” diyor, “her şey yerli yerinde, olması gerektiği yerde.” Taraf seçmekle ilgili algısı kapanmış gibi.

“Ben sadece kahve alacağım,” diyor, sen şunu bunu ye diye devam ediyor. Kiremitte balık sipariş ediyorum, beğeniyor seçimimi. Dün gece seyrettiği diziyi anlatmaya başlıyor. Yaşını yalan söyleyen bir çocuğa doğrusunu söyleten birinden bahsediyor. Çocuğun annesi, hastanede yatan şizofren alkolik biriymiş. O biri annenin şizofren olmadığını anlıyormuş, onu tedavi ediyormuş. Şizofrenler asla fedakârlık yapmazmış. O kadınsa oğlunun iyiliği için ondan vazgeçmeyi göze almış, bu şizofrenide yokmuş, bakır birikmesi yüzünden kadın dengesiz tavırlar sergiliyormuş meğer, göz çevresindeki bakırı temizliyorlarmış... Kadın bir de kansermiş... Anlatıyor da anlatıyor. Dikkatle seyre diyorum annemi. Ne anlatmaya çalışıyor merak etsem de bir yere varamıyor bir türlü. Koca bölümü anlatıyor. Sonra birden gözleri doluyor. “Çocuğun fedakarlığı,” diyor, “Okula bile gitmiyormuş annesi hastayken... Nereden geldim ben buraya...” Hemen toparlanıyor. Anne çok dağınık, çocuk çok derli toplu titizmiş. Çocuk diyormuş ki, “Hayatımızı ne kadar düzene sokamazsak eşyalarımızı öyle düzene sokarız.” “Sen de öylesin,” diyorum. “Evet. Dank etti,” diyor. Sonra, “babam,” diyor, dedemden bahseder gibi oluyor, yine gözleri doluyor. Gülüp geçiştiriyor.

Birden yine ailenin önemine getiriyor konuyu. “Hâlâ daha maalesef, ailenin ne kadar değerli ve önemli olduğunu anlayamadın.”

“Ne kadar önemli anne?”

“Yok. Şu anda ben onu konuşmak istemiyorum,” diyor.

“Sen inanmak istediğine inanıyorsun.”

“Gerçek bu. Ama herhalde sen bunu ölüm döşeginde anlayacaksın. Bu laflarımı sakın unutma. Sen bunu ancak ölüm döşeginde anlayacaksın. Aklında tut bunu.”

Derin bir nefes alıyorum, “Anne,” diyorum, yolda planladığım gibi, “babamı görüyorum kabuslarımda. Beni tekme tokat öldüresiye dövüyor.”

“Baban yokken de gelebilirsin eve,” diyor sert bir sesle cevap yetiştirir gibi. Bağırarak uyandığımı, sürekli böyle kabuslar gördüğümü ve bu aralar onu ne görmek ne duymak istediğimi söylüyorum. Duruyor, gözlerinde kısacık bir geçmiş ziyaret dolaşıyor. Bocalayan yüz ifadesi yumuşayarak geri geliyor.

“Güzel,” diyor, “Sen bunları böyle söyledikçe, gerçekleri ağzından dile getirdikçe, dışarıdan kulağın duydukça öyle olmadığını... içindekini kusmuş olacaksın.”

Ne diyorsun anne? Bence o da zihninde görüyor. Onun da anıları belleğinden kopuk zihninde dolaşıyor, ara ara kendilerini gösteriyorlar. Oysa hiçbirine ihtimal vermiyor, kim bilir belki gördüğü kadarı için bile benim gibi kendini suçluyor. Terapiye başlamadan önce ben de zihnimde uçuşan görüntüler hayal gücümün ürünü der, ‘böyle şeyler’ görüp durduğum için kendi kendimi yiyip bitirirdim.

“Etrafıma şöyle bir bakıyorum. Bütün iyi babalar çocuklarının özgürleşmesi için çabalıyorlar. Siz asla bunu istemiyorsunuz, neden? 45 yaşındayım, bir ev yapacak üzerime, ‘satamazsın’ diye madde koydurmak da neyin nesi? Böyle şey olur mu hiç?”

“Olur tabii. Karşıdakine güvenle ilgili bu.”

“Çocuğuna güvenmezsen güvenilir bir çocuk büyütebilir misin, sor bakalım bir uzmana. Başak’a sorsan bile yeter, ne güzel büyüttü çocuklarını, bilir o.”

“Sormaya gerek yok. Çocuk o güne kadar neler etmiş, neler yapmış...”

“Çocuklar uzaydan gelir tabii!”

“Neyse!”

Masada soğuk rüzgarlar esiyor.

“Babanı bundan sonra hiç üzmem istemiyorum. Bu yaşadığımız hayatı yaşamamızı sağlayan, deli gibi sadece ailesi için çalışan... Baban bugüne kadar kendisi için hiçbir şey istememiştir. Çorabından gömleğine kadar her şeyini ben alırım ona. Özverili, fedakâr, ailesi için çalışan bir adam. Yatılı okullarda okumuş... Çocukken, Adana’da, Tarsus Amerikan Koleji’nde okurken yazları annesi Asaf amcanı alıp Çankırı’ya ailesini ziyaretine gidermiş. Baban yaz boyunca hem çalışır hem de babasıyla evde yalnız kalmış. Babası kulüpte yer içer, baban işten aç döner evde de yiyecek olmazmış. Bir gün patates haşlamaya kalkışmış. Yorgunluktan uyuyakalmış. Yangın çıkmış. Komşular dumandan mumandan... Babasını kulüplerden bulup çağırmışlar. Sert bir adammış babası, otoriter, önce kızmış. Sonra kulübe götürüp babanın karnını doyumayı akıl edebilmiş. Doktordu bilirsın.”

Odanızda bir çekmecede ondan kalma metal şırıngalar dururdu metal kutuların içinde.

Bir iki de komik hikâye anlatıyor babamın anlattığı. Baban şöyle böyle, malda mülkte gözü yok... “Sen böyle baban beni dövüyordu filan deyince üzülüyorum. Artık bundan sonra çalışıp kazanıp bizlere verebileceği bir şey de yok. Artık tükendi o. Onun için herhangi bir şekilde fazlası istendiğinde

çıldırıyor. Biraz da yaşlılığın getirdiği tahammülsüzlük. Baran ve Zeynep, bizlere karşı son derece saygılı, ilgili...”

“Seda ne yapıyor?”

“Seda, Kocaeli’nde Emniyet Müdürlüğü’nün avukatı. Araba ve şoför verildi, ev kiralandı. Orada yaşıyor. O haliyle bile o kız çalışıyor. Biz de çok iyi çocuk yetiştirdik de işte... Her zaman için Sadi ile Başak da diyor, ‘Sizin yaptıklarınızı biz hiçbir zaman yapamazdık’ diye... Neyse! O önemli değil şimdi.” Ve kız kardeşi Başak’ı, sevgili Seda’nın annesi teyzemi anlatmaya geçiyor. Geçmeden de bana yine bir iki giydiriyor elbet. Sadi ile Başak ne için, ‘Sizin yaptıklarınızı biz hiçbir zaman yapamazdık,’ demişler acaba? Para mı yine? Tek para mı? Sormaya yelteniyorum, içinden çıkamayacak belli, koşarak değiştiriyor konuyu. Sinirim bozuluyor ister istemez. Yalan her zaman rahatça üfürdüğü bir nefes olmuştur, yine de yalan ihtimalinden çok böyle şeyler söylüyor oluşuna üzülüyorum. Tütün kesemi çıkarıp sarıyorum karşısında. Konuşmaya öyle kaptırmış ki yakıp içiyorum, farkında değil. Yoksa bir iki laf etmeden hayatta geçmez. Az sonra ikinciye sarıyorum içiyorum. Yine farkında değil. Görmüyor beni. Beni görmüyor! Benimle birlikte değil, belki de hiç olmadı.

Konservatuvar konusunda da zilyon kez söylediklerini yineliyor. Çocuğum benim ideallerimi gerçekleştirmek zorunda değilmiş!

“Müzik okumayı kendi istedi. Bırak sen onu. Asıl ben neden gerçekleştiremedim ideallerimi anne? O kadar istedim, ağlaya ağlaya...”

“Sen oğlunda gerçekleştirdin! Bir müzisyen olarak Türkiye’de ne yapabileceğini hiç düşünmüyorsun tabii.”

“Çocuğum istedi. Ben de engel olmadım ve olmayacağım anne.”

“Yok, öyle değil. Beyni yıkandı onun.”

Ah, ömür törpüsü annem, ömür törpüsü. Geleceğini mahvediyormuşum çocuğun. Konuşuyor da konuşuyor. Açıklamaya çalışıyorum. Hâlâ seni sayıyorum anne. Ne tuhaf. Pes etmiyor. Her zamanki annem. Yazık! Yazık!

Sonra basket baskısı başlıyor... Bilge basketi bıraktığı için aynı terane...

Toparlıyoruz. Berk ve Burak hikayeleri başlıyor. Bilge’nin cep telefonu olduğunu kaçırıyorum ağzımdan. Numarasını istiyor. Geçirtmeye çalışıyorum. Sonra ev konusu açılıyor yine. Kızıltoprak’taki evin içinin ne kadar güzel olduğunu anlatıyor. Güvenlik deyince, “Otur demiyorum. Bize de hırsız girdi. Anlıyorum,” diyor. “Gelin,” diyor, “okuldan sonra geç olsa da gelin, kalın, sabah kahvaltı yapın, gidin...” Ne kadar yoğun olduğumuzu, yol da varken çok yorulduğumuzu anlatıyorum. Biorezonansa şükrederek, “Geç kalıyorum,” diyerek kalkıyorum. Arabasının bagajından Bilge’ye aldığı giysileri veriyor paket paket, reçel ve kuru erik. “Babanı da mutlu edin gelip bak.”

Biorezonans'tan çıkar çıkmaz yazmak için CKM'ya girip koltuklardan birine çöküyorum. Ben harıl harıl yazarken iki çocuk uzun bir sehpanın ayırdığı karşı koltuğa oturmak için izin istiyor. 12 yaşındalarmış. “Bir şey sorabilir miyim abla,” ile başladı sohbetimiz. Bir süre sonra defterimi kapadım, yazmak ve kitaplar üzerine konuşmaya daldık. Daha meraklı olan, Mert, adımı ve kitabımın ne zaman çıkacağını sordu. Ne hakkında yazdığımı sordu.

“Bütün aileler iyi değil. Bazı çocuklar kötü şeyler yaşıyorlar, şiddet, dayak ve tacize maruz kalıyorlar. Anlatamıyor onlar. Ben de böyle bir karakterin nasıl hayatta kaldığını, güçlendiğini, çocukluğunun acı etkilerinden kurtulup özgürleştiğini anlatıyorum.”

Diğeri, Tuna, “Siz iyi bir insansınız abla,” dedi birden. Kim bilir sen ne yaşıyorsun Tuna? Çok sık düşermiş. Sol dizini koyarmış yere düşüşü durdurmak için, o yüzden hep yaralı olurmuş sol dizi.

“Sen de iyi bir insansın,” dedim, “kendi değerine inan.”

“Ne değeri?”

“Sen,” dedim, “Çok değerlisin.”

“Ateş basar beni,” dedi, “yine de montumu çıkaramam. Üstümde terlerim. Şimdi olduğu gibi.”

Mert, Sineklerin Tanrısı'nı okuyormuş. Özel okula gidiyor. Hafta içi telefon yasakmış ona. Tuna cinayet komplo teorileri anlatan romanlar okuyor. Devlet okulunda. Telefon bilgisayar hiçbir sınır yasak yok hayatında. Belli ki elinden tutan da yok.

Keşke onlara “Filler Sultanı ile Kırmızı Sakallı Topal Karınca”, “Hayalya”, “Masalya” gibi kitaplar önerseydim. Aklıma gelmedi. Tuna'nın derdiyle bile ilgilenemedim.

Yazdıklarımı okuyacaklar için temiz yazma sorumluluğu duyuyorum. Okuyanı, çocukların korunması için ne yapabiliyorsa yapması için motive etmeli. Empati kurup sorumlu hissedebilmeli.